

Kaybedilen hakları geri almak için

İŞÇİLER EYLEM ALANINDA

- Hak verilmez alınır ! DİSK'e özgürlük ! Genel grev !
- Kahrolsun faşizm ! Cunta anayasasına hayır !
- Son beşyılıda yarı yarıya düşürülen işçi ücretleri, memur maaşları, emekli aylıkları yeniden belirlenmelidir
- Haftalık çalışma süresi ücret kaybı olmaksızın 40 saate indirilmelidir
- İşten atılan tüm işçiler yeniden işlerine dönmelidir
- Faşizmden destek alan patronların baskılarına son verilmelidir

Önümüzdeki görev

Ülkemizde politik gelişmeler hızlanıyor. İşçi sınıfı, Türk-İş'in İzmir'de düzenleyeceği mitingde eylem alanına çıkıyor. Bu diktatörlüğün baskı ve zorbalığına, sendikal haklara ve ücretlere yönelen saldırılarına işçi sınıfının boyun eğmeyeceğinin kanıtıdır. Onun mücadele kararlılığının ifadesidir. Diktatörlüğün "12 Eylül öncesine dönmele diyalog" tehditlerine, Türk-İş yönetiminin "hükümetle diyalog" adı altında izlediği oyalamacı politikaya karşı işçiler sözlerini açık söylediler: Şimdi harekete geçmekten korkmaktan ve birlikte mücadele etmekten başka yol yoktur.

Bir yandan işçi ve emekçi yığınların artan hareketliliği, diğer yandan faşist diktatörlüğe karşı çıkan politik güçlerin giderek daha kararlı tutum almaları cuntayı sıkıştırıyor. DSP ile DYP arasında yeni bir anayasana hazırlanması amacıyla oluşturulan birlik, tarafların özel niyetleri ne olursa olsun, mücadelemize önemli olanaklar sağlıyor ve bugün daha yaygın bir şekilde rejimin ve onun süngü zoruyla dayattığı anayasasının "gayri-meşru" olarak nitelendiğini gösteriyor. Bu gelişme diktatörlüğün zayıflatıyor, daha geniş güçleri demokrasi savaşımında birleştirmek, yığın eylemlerini yükseltmek için yeni olanaklar getiriyor. Sol Birlik daha ilk günden başta anayasa olmak üzere cuntanın çıkardığı tüm baskı yasalarını kaldırmak, temel hak ve özgürlükleri güvence altına alacak bir anayasa için mücadele edeceğini duyurdu. Demokrasinin en temel ölçütleri olan hak ve özgürlükler için mücadeleyi başa aldı. Tüm demokrasi güçlerini bu uğurda ortak savaşıma çağırıyor. Şimdi bu mücadeleyi daha da yükseltmek, yığınlara maletmek görevi önümüzde duruyor.

Son günlerde basına yansıyan işkence olayları ise, diktatörlüğün ipliğini iyice pazara çıkardı. Bugün yüreğinde insan onurunu taşıyan herkes, bu barbarlığın durdurulması ve sorumlulardan hesap sorulması istemini yükseltiyor. Hükümetin işçileri bakanı ise, bu olayların "Sol Birlik'in talimatı ile başlatılan bir kampanya" olduğunu iddia ediyor. Bu insanlık suçuna karşı çıkan çok geniş güçleri, kaba anti-komünist saldırılarla sindirmeye yelteniyor. Ne var ki, diktatörlük yakasını işkence suçundan kurtarmayı başaramayacaktır. Şimdi işkencecinin durdurulması, işkencecilerden hesap sorulması, politik tutukluların özgürlüğüne kavuşturulması ve genel bir affın çıkartılması için sürdürülen mücadelelerin daha da güçlendirilmesi bugünün görevidir.

Bu görevlerin üstesinden gelebilmenin olanakları düne oranla bugün daha genişlemiştir. Belirleyici olan demokrasi güçlerinin birliği, kararlılığı ve işçi, emekçi yığınların aktif mücadelesidir. Sol Birlik bu uğurda üstüne düşen görevi yerine getirebilmek için her çabayı gösterecektir.

SOL BİRLİK

Demokratik anayasa yığınların mücadelesiyle kazanılacaktır

Süngü zoruyla yürürlüğe sokulan cunta anayasası, geçtiğimiz ay yeniden siyasi tartışmaların odak noktası haline geliverdi. DYP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Dülger'in verdiği bir demeci izleyen gelişmeler sonucu, cuntanın toz kondurmak istemediği anayasasının "meşruiyeti" üç yıllık gecikmeyle de olsa, açıkça sorgulanır oldu.

DYP'nin gündeme getirdiği, oluşturulacak bir kurucu meclis tarafından "yeni bir anayasa" hazırlanması önerisini DSP'nin desteklemesi ve ardından her iki par-

Devamı 7. sayfada

Diktatörlük işkence suçundan yakasını kurtaramayacaktır

İşkenceci polis Sedat Cener'in açıklamaları ve birbiri ardına kanıtlanan işkence olayları, Evren-Özal diktatörlüğünü köşeye sıkıştırdı. Artık işkence olaylarını örtbas edemez hale gelen rejim, suçu üç beş işkenceciye yıkarak işin içinden sıyrılmaya çalışıyor. Oysa bu işkenceciler sadece rejimin kirli maşalarıdır. Asıl işkenceci rejimin ta kendisidir. Ülkeyi toptan bir işkencehaneye çeviren 12 Eylül darbesidir. Cuntacı generaller ve hükümetleri işkenceden ellerini yıkayamazlar. 12 Eylül'den beri işkencecinin nasıl sistemli ve yaygın şekilde bir devlet politikası olarak uygulandığını Mısır'daki sağır sultan bile duymuşken, diktatörlüğün yalan, demagoji ve çarpıtmalarla kendini temize çıkarma çarpışmaları boşunadır. Bu insanlık suçunun asıl sorumluları yaptıklarının hesabını verecektir.

Rejimin has partileri ve sözcüleri bile işkenceyi itiraf

etmek zorunda kalırken, İçişleri Bakanı son "çare"yi koşmuş antikomünist yavelere sarılmakta buldu. İşkence "iddiaları" Sol Birlik'in açtığı bir kampanya yüzünden ortaya atılmıyor. Sırf bu iddia bile rejimin nasıl kendini savunamaz duruma geldiğini gösteriyor. Bakana kalsa işkence emirlerini bile Sol Birlik'in verdiğini söyleyecek ama, bu tür çarpıtma çabalarına hükümetin destekçileri bile pek ragbet etmiyor artık. Diktatörlük yakasını kurtaramayacaktır.

Devamı 7. sayfada

DİSK'e ve üye sendikalarına özgürlük

21 Aralık 1981'de başlayan DİSK davasında yeni bir aşamaya gelindi. 21 Ocak 1986'da askeri savcı, esas hakkındaki mütaalasında 1477 sanıktan 674'ü için beraat; 232'si için 10-20 yıl; 549'u için 6-16 yıl; 1'i için 8-15 yıl; 1'i için 1-3 yıl hapis cezası; 11'i için ayırma; 7 düşme talebinde bulundu. Böylelikle daha önce TCK'nın 146. maddesine göre idam talebiyle yargılanan ve "savaş hali" hükümlerine göre sürdürülen DİSK davasında, diktatörlük geri bir adım atmış oldu.

809 sayfalık esas hakkındaki mütaalasında askeri savcı, DİSK'in bilimsel sosyalizm doğrultusunda proletarya diktatörlüğünü kurmayı amaçladığını; genel grev ve dayanışma grevi çağrılarının Marksist-Leninist ideolojinin bir unsuru olduğunu ve DİSK'in diğer demokratik örgütlerle ilişki kurup devlete karşı savaşım cephesi oluşturduğunu iddia etti.

Devamı 2. sayfada

Kıdem Tazminatı Fonu yasasına hayır

İşçilerin emeklilik yaşını yükselten yasa diktatörlüğün meclisinden altı saatte çıktı. Hükümet şimdi de kıdem tazminatı hakkını gaspetmeye hazırlanıyor. Bu gelişmeler de gösteriyor ki, faşist rejimin işçi haklarına saldırısı artarak sürmektedir. Emeklilik yasasına karşı tepkilerin büyümesi üzerine "kazanılmış haklara dokunulmadığı" yalanına başvurmak zorunda kalan hükümet, bu yasayla emekliliği yaklaşık 1,5 milyon işçinin emekliliğini beş yıl erteledi. Ortalama yaşın 52-55 olduğu ülkemizde işçilere 60 yaşında emekli olma zorunluluğu getirildi.

Devamı 2. sayfada

Kıbrıs'a Sovyet barış önerisi

Geçtiğimiz ay yeniden gündellik kazanan Kıbrıs sorunu, günlerce gazete manşetlerinin ortak konusunu oluşturdu. Sovyetler Birliği'nin, sorunun bölge ve dünya barışı ile uluslararası güvenliğinin gereklerine uygun şekilde ve bir an önce kalıcı, adil bir çözüme ulaştırılmasını öngören kapsamlı bir "öneriler paketi"ni ilgili taraflara iletmesi, Ankara'yı ve kukla Denktaş yönetimini gözle görür ölçüde telaşlandırdı. Ankara ve Babiâl'den adet olduğu üzere koro halinde yükseltelen şoven, antisovyetik şamata altında, Sovyet öneri-

leri perdelenmeye ve çarpıtılmaya çalışıldı.

Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü öncelikli gözetilen Sovyet önerileri adanın bir veya daha fazla ülke tarafından ilhakının kabul edilmezliğini vurguluyor; Kıbrıs'ın tüm yabancı askeri güç ve üslerden arındırılmasını ve bağılantısızlığını savunuyor; sorunun Birleşmiş Milletler çerçevesinde bir uluslararası konferansta ele alınmasını ve Kıbrıs'ın belirlenecek statüsünün de yine aynı çerçevede güvence altına alınması gerektiğini belirtiyor. Bilindiği gibi, bu çözüm esasları sade-

ce Sovyetler Birliği tarafından savunulmuyor. Gerek tüm sosyalist ülkeler ve bağılantısız ülkeler topluluğu, gerekse Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan'daki ilerici, antiemperyalist güçler tarafından yıllardır savunulan bu ilkeler, çeşitli BM kararlarına da dayanak olmuştur.

İşte Ankara'nın telaşı, hem bu önerilerin genel kabul ve destek görmesinden, hem de yıllardır izlediği sorunu sürün-cemede bırakıp uluslararası kamuoyunun dikkatlerinden kaçırma çabalarının boşa çıkmasından kaynaklanıyor. Türkiye, bu önerilere karşı çıkmakla ve karşı çıkış biçimiyle, Kıbrıs konusundaki niyetlerini bir kez daha açığa vurmuş olmaktadır.

Nedir karşı çıkılan? Bağımsız, bağılantısız, toprak bütünlüğü korunmuş ve üslerden arınmış Kıbrıs! Böylece Türkiye, Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve hükümdarlık haklarını kaba ihlale bundan böyle de devam edeceğini; adanın ku-

Devamı 7. sayfada

Komünist partileri Sol Birlik açıklamasını destekliyor

Sol Birlik'in Aralık 1985'te PKK üzerine yaptığı ve gazetemizde de yayınlanan açıklamayı İsveç ve Ortadoğu ülkeleri komünist partileri imzalayarak desteklediklerini bildirdiler. Sol Birlik'in açıklamasını imzalayan partiler şunlardır:

İSVEÇ: APK, İşçi Partisi Komünistleri. İRAN: TUDEH, İran Halk Partisi. İRAK: IKP, Irak Komünist Partisi. ÜRDÜN: ÜKP, Ürdün Komünist Partisi. LÜBNAN: LKP, Lübnan Komünist Partisi. FİLİSTİN: FKP, Filistin Komünist Partisi.

Kontr-Gerilla
örgütü nedir ?
Nasıl
kurulmuştur ?
Kim kurmuştur ?

Yazısı 3. sayfada

*

Sol Birlik
Sendikal
Komitesi'nin
değerlendirmesi

Yazısı 5. sayfada

İhanet anlaşması uzatılmamalıdır

SİA konusunda diktatörlüğün, Özal hükümetinin tutumu, tarihimizde hiçbir hükümetin bu hükümet kadar onursuz bir dış politika izlememiş olduğunu bir kez daha kanıtladı. Bir hükümet düşünün ki, bir başka devletle kendi ülkesinin bağımsızlık ve egemenlik haklarını çiğneyen bir anlaşmayı, anlaşmanın gelecekte getireceği tehlikeleri canı gönülden kabul edip "riskin" bedeli olarak birkaç dolar daha dilensin. İşte SİA anlaşmasının uzatılması konusunda ABD ile sürmekte olan görüşmelerde diktatörlüğün tutumu budur. Evren-Özal ikilisi bu anlaşmanın ülkeyi, halkın yaşama hakkını risk altına soktuğunu bile bile görüşme masasına oturuyor. Onlar için önemli olan ne ülke topraklarının Amerika tarafından saldırı amacıyla kullanılması ve halkın bir savaş tehlikesiyle yüzyüze bırakılmasıdır, ne de ülkenin egemenliğidir. Amaçları Amerika'dan biraz daha fazla silah, biraz daha fazla kredi koparmaktan başka birşey değildir. Kısacası SİA görüşmelerinin sürüp gitmesinin nedeni ülkemizin çıkarlarını, bağımsızlığını, egemenliğini koruma kaygusu değil, tersine bunların birkaç dolar fazlasına satılmasıdır.

Nitekim, Özal'ın bu halk düşmanı tutkusunu da değerlendirmek isteyen ABD, SİA görüşmeleri sürerken, Özal hükümetinin gündeminde olan İngiliz yapımı Rapier füzeslerinin bir bölümünü karşı-

lamayı, buna karşılık olarak da bu füzelerin incirlik ve Pirinçlik üslerine yerleştirilmesini önerdi. Bu konuda gerekli hazırlıklar yapılırken, Amerikan "The Washington Quarterly" dergisi Kasım sayısında açıkça bu füzelerin Basra Körfezi'ne yapılacak müdahalede kullanılabileceğini yazarak ABD'nin planlarını sergiliyordu.

Öte yandan SİA görüşmelerinin sürdüğü günlerde ABD ile sessizce imzalanıveren bir anlaşma Özal hükümetinin niyetlerini ve kimin çıkarlarına hizmet ettiğini bir kez daha kanıtladı. ABD ile imzalanen ve 10 yıl geçerli olan "Yatırım Garanti Anlaşması" ile ABD'ye kapitülasyonlar andıran ayrıcalıklar tanındı. Tam bir satış belgesi niteliği taşıyan bu anlaşmaya göre, Türkiye'ye gelecek Amerikan sermayesi, hiçbir kayıt, şart olmadan istediği gibi kâr transferi yapabilecek. Dahası, anlaşma geleceği de ipotek altına alıyor ve Amerikan sermayesinin "kamu yararı" gerekçesi dışında kamulaştırılmamasını öngörüyor. En önemlisi de, anlaşmaya göre, "savaş, ayaklanma, karışıklık" gibi hallerde, ABD'li iş adamlarının can ve mal güvenliğinin öncelikle korunmasıdır.

Yine SİA görüşmeleri sürerken gündeme gelen bir başka konu da Konya'da yeni bir askeri üsün kurulmasıydı. NATO sonbahar toplantısında, NATO şeflerinden

FAC Savunma Bakanı M. Wörner, FAC kamuoyunda geniş tepkilere neden olan NATO üssünün bir başka yere nakledilmesini önerdiğinde, Türkiye'de her biri ölüm saçıyan 60 askeri üsse bir yenisinin daha eklenmesini hevesle isteyen hükümet, Konya'yı bu üs için öne sürmekte acele etti. Özal'ın silah tutkusunu bilen FAC ise bu üs karşılığında Türkiye'ye Tornado uçakları vereceğini bildirirken, Özal Konya'nın Karapınar bucağında kurulması planlanan, 1-2 milyar marka mal olacak üs konusunda Karapınar'da yaptığı konuşmada büyük bir pervasızlıkla "orada zaten bir atış sahası var. Yabancılar da, yabancılar dediğim NATO uçakları da gelir kullanırlar" diyordu. Kuşkusuz, NATO'nun patronu ABD'nin, istediği gibi gelip ülke topraklarını saldırı amacı için kullanmasına, SİA görüşmeleri sonuçlanmamış dahi olsa ses çıkarmayacağını dile getiriyordu.

Evren-Özal yönetimi için ne vatan toprağının değeri vardır ne de halkın canının, malının, modernizasyon yutturmacasıyla F-16 projesi için ABD silah tekellerinden rüşvet alan Şahinkaya gibi, göğsünde ABD'nin "üstün hizmet" madalyasını taşıyan Üruğ gibi generallerin, ABD ile imzalanmış olan SİA anlaşması gibi kölelik anlaşmasını "ABD'ye hizmet" olarak değerlendiren generallerin, Özal gibi ABD'nin çıkarlarını herşeyin üstünde tutan bir

başbakanın yönetiminde olan, barış savaşçıları tutsak eden, demokrasiyi yok eden bir rejimin varlığı, ABD için arayıp da bulamadığı bir fırsattır. Ve ABD bu fırsattan sonuna kadar yararlanmaya kararlıdır. Bu nedenle SİA görüşmelerine ABD yeni dayatmalarla geldi. Bunların arasında 6. Filo'nun bakım ve onarım işleri için Türkiye'nin daha geniş olanaklar tanıması, Muş ve Batman üslerinin Çevik Kuvvetlere açılması, "Amerika'nın Sesi", "Hür Avrupa" ve "Hürriyet" Radyosu gibi psikolojik savaş araçlarının antenlerinin Türkiye'ye dikilmesi yer alıyor.

Kasım ayında SOL BİRLİK'i oluşturan partiler arasında üst düzey yöneticilerin katıldığı toplantıda yayınlanan bildiriye, SOL BİRLİK öteki taleplerin yanısıra ABD emperyalizmine kölece bağımlılığa son verilmesini savunan tüm güçlerle tek tek veya kalıcı eylem birliklerine hazır olduğunu, bu yönde olanca çabayı harcayacağını bildirdi. Bugün halkı bekleyen tehlikeleri önlemenin, Evren-Özal yönetimimizin ülkeyi ABD emperyalizminin peşinden maceralara sürüklemesinin önüne geçmenin yolu, en başta Türkiye'nin bağımsızlığını, egemenliğini savunan, tüm yurtseverlerin, seferberlik ilan etmesidir. Bu bağlamda atılacak ilk adım ise uzatılmaması gündemde olan SİA anlaşmasının feshedilmesi yolunda çabaları birleştirmektir.

Remzi AYDIN (TKEP)

SENDİKAL MÜCADELEDE SOL GÜÇLERİN BİRLİĞİ

Evren-Özal faşizmi, işçi sınıfını özgür sendikal örgütlenme ve kitlesel mücadele silahlarından yoksun bırakmak için bugün de saldırılarını sürdürüyor. DİSK'i kapatıyor. Yöneticilerini çeşitli oyalama taktikleriyle süreci uzatarak askeri mahkemelerde yargılamaya devam ediyorlar.

Böylece bir yandan DİSK'in potansiyelini eritmeye çalışırken, öte yandan da, Bağımsız Otomobil-İş gibi sendikaları tasfiye etmeye, ve DİSK'li işçilerin de katılımıyla tabandaki etkinliği artarak gerici yönetimi sıkıştıran Türk-İş'li işçileri etkisizleştirmeye, bu konfederasyonu bölmeye çalışıyorlar. İşçi sınıfının, Türk-İş gibi gerici bir yönetime sahip bir sendikanın içinde toparlanması bile burjuvaziye ürkütüyor. İşçi sınıfını her halukarda, örgütsüz, silahsız bırakmak için her türlü bölme, parçalama taktiklerini gündemde tutuyor. Bu yoğun çabalarının yanında, "sözleşmeli personel", "sendikalar", "grev ve toplu sözleşme" yasalarıyla da işçileri hak alamaz, mücadele edemez bir konumda tutmaya çalışıyor.

Faşist cunta, faşizmi yıkmaya öncülük etme ve mücadeleyi sonuna kadar götürme yeteneğine ve kararlılığına sahip biricik güç olan işçi sınıfını, siyasi örgütlenmesinde olduğu gibi, ekonomik örgütlenmede de silahsızlandırmak için elindeki bütün baskı araçlarını yoğun bir şekilde kullanıyor.

Burjuvazinin işçi sınıfına yönelik bu; "böl, güçten düşür ve sömür" politikasına karşı, tüm sol güçlerin, işçi sınıfının birliğinin sağlanması ve pekiştirilmesi konusunda ortak bir görüşe ve eyleme sahip olmaları yaşamsal önem taşıyor.

İşçi sınıfının siyasi planda olduğu gibi, sendikal örgütlenme planında da bölünmüşlüğü, sol güçlerin iradesinin dışında objektif bir gerçekliktir. Ancak, işçi sınıfının hem yığınsal, hem de sendikal birliğinin sağlanmasının yol ve olanakları vardır ve sağlanabilir.

Türkiye ve T.Kürdistanı proletaryası da, sınıf bilinçli ileri kesimlerin yanında, henüz sınıf bilincine erememiş geri kesimlerin bileşiminden oluşmaktadır. Bu kesimlerin ayrı ayrı sendikal örgütlerde toparlanması, işçi sınıfının bilinçli öncü kesimlerinin diğer kesimlerden kopması tehlikesini doğuracağı gibi, aynı zamanda, sınıfın ileri kesimlerinin faşizmin boy hedefi haline gelmesi gibi bir tehlikeyi de beraberinde getirecektir. Bu nedenle, işçi sınıfının faşizme ve sermayeye karşı her alanda en geniş birliği temel alınmalıdır.

Faşist cunta tarafından kapatılmasına rağmen, DİSK'in yarattığı ileri birikim işçi sınıfı içerisinde önemli oranda yaşamaktadır. Bu potansiyel, "DİSK açılmalıdır" şiarı etrafında, sendikal demokrasinin, özgür sendikalaşma hakkının elde edilmesi talebinin bir parçası olarak etkin bir yığınsal harekete dönüştürülebilir. Bağımsız sendikalar içerisinde de, işçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelede en geniş birliği şiarı yaygınlaştırılarak, bu alanlardaki mücadele de tek hedefe yönlendirilebilir. Böylece, gerek Türk-İş tabanındaki geniş işçi potansiyeli, gerek bağımsız sendikalar ve gerekse DİSK potansiyelinin, tüm çalışanlar için grevli toplu sözleşmeli sendikal hakların ve özgür sendikalaşmanın eksiksiz elde edilmesini talebi etrafında eylem birliğini ve giderek organik birliğini sağlamanın yollarını bulmak gerekiyor. Bu perspektifle, taşıdığı geniş potansiyel gereği, sol güçlerin esas ağırlığı Türk-İş içindeki çalışmalara vermesi büyük önem taşımaktadır.

"İşçi ve emekçi kitlelerin önüne onların en temel istemlerini kararlılıkla savunan birleşik bir etkin güç olarak çıkmak zorunlu"luğunu "tarihsel bir sorumluluk" olarak gören Sol Birlik'in ve, aynı sorumluluğunda hissedilen diğer sol güçlerin; bu perspektif doğrultusunda, 1986'da başlayacak olan Türk-İş Kongresi sürecinde, işçi sınıfının birliğini sağlamanın en uygun politikası ve yöntemleri üzerinde anlayış birliğine vararak bir odak yaratıp etkin bir önderlik konumuna yükselmeleri, üzerlerine düşen tarihsel sorumluluğu yerine getirmenin önemli adımını oluşturacaktır.

Baştaraflı 1. sayfada

Özal hükümeti emeklilik yaşını yükseltmek için, "SSK'yı çöküştür ve devlete muhtaç olmaktan kurtarma" gerekçesini öne sürdü. SSK'yı çöküştür götüren kim? SSK mı devlete muhtaç, yoksa devlet mi SSK'ya muhtaç? Aralarında büyük holdinglerin bulunduğu çok sayıda parababasının SSK'ya olan prim borcu 150 milyar liraya varıyor. Kurumun kasasında 300 milyar liralık çok düşük faizli hazine bonosu ve devlet tahvili yatıyor. Özal hükümeti bunların faizlerini ödemediği gibi, devlet kuruluşlarının SSK'ya olan prim borçlarını ödenmeden siliyor. Hükümet, bütçe açığını SSK kaynaklarıyla kapatmayı sürekli uyguluyor. Koskoca kurum, bugün yalnızca işçilerin ödediği primlerle ayakta duruyor. Kim inanır, "SSK çöküyor, devlete muhtaçtır" maddesalları.

İşbirlikçi holdingler ve örgütleri, işçi haklarına karşı sürdürülen bu saldırıları sevinçle karşıladıklarını, bayram edencesine açıkladılar. "Türkiye'nin genç emekçiler cenneti olmaktan çıkarılması gerektiğini" söyleyen TISK Genel Sekreteri, buna kanıt olarak bulabildiği, bütün Türkiye'de 40 yaşında emekli olmuş 630 kişiyi gösterdi. Oysa son beş yılda Türkiye, 5 milyonu aşkın genç işsiz bulduğu bir cehennemden çevrildi. Bu cehennem zebanisi kalkmış "cennetten" dem vuruyor.

Bugün 5 milyonu aşkın işsiz çalışmaya, hava ve su kadar ihtiyaç duyduğunu kim inkâr edebilir? Ama işsizlik cehennemi yaratanlar, insanın en temel hakkı olan çalışma hakkını çiğneyerek fabrikalardan toplu işçi çıkarmaya devam ediyorlar. İşsizlerin, "açız, iş istiyoruz" diye bağırarak başbakanın, bakanların yolunu kestiği bir ortamda iş alanları açacak yatırımlar yapılmıyor. Çünkü devlet kasasını yağmalamak, halkı soymak, ücretleri düşürerek, toplu işçi çıkartarak sömürüyü artırmak, işbirlikçi holdinglere, emperyalistlere çok daha tatlı ve "risksiz" geliyor. Faşist rejim de bu bir avuç vurguncuya, cehennem zebanisine gerekli koşulları hazırlama görevini eksiksiz yerine getiriyor.

İşten çıkarılmaları karşı bir ölçüde de olsa güvence oluşturan kıdem tazminatı hakkı, Kıdem Tazminatı Fonu kurularak ortadan kaldırılmak isteniyor. Hükümet-holding cephesi, işçilerin bu kazanılmış hakkına da saldırıya geçtiklerini pervasızca ilan ediyor. Bu yasanın çıkmasıyla, holdinglere göre fabrikalardan toplu işten çıkarmaların önündeki engel kaldırılmış olacak. Büyük sermaye temsilcileri bu amaçlarını gizlemeye gerek görmüyorlar. TISK Genel Sekreteri "Bu girişimin yanındayız. Şimdi toplu işçi çıkarma ya da başka durumlarda işverenlerin üstünden kıdem tazminatı yükü kalkmış olacak" diye açıklama yapıyor.

Türk-İş eski başkanı Halil Tunç, Kıdem Tazminatı Fonu'nun pratikteki sonuçlarını şöyle özetliyor: "Kıdem tazminatı iş güvenliğinin temelidir. İşverenler, bir bölüm işçiyi işten çıkararak, yerine asgari ücretle işçi alacak. Böylece artık toplu sözleşme düzeninin de anlamı kalmayacak." 1986 yılında yeni bir toplu sözleşme dönemine girildiği ve sendikaların özgürce toplu sözleşme yapma hakkından yoksun bulunduğu diktatörlük rejiminde, uzlaşmacılığı ile ünlü Türk-İş eski başkanının yakınma biçimi, işçi haklarına saldırının özünü ortaya çıkarıyor. Öte yandan KİT'lerde de toplu

işçi çıkarmaların gündeme getireceği ise açıkça görülüyor. KİT'lerde çalışan işçilerin sözleşmeli personel yapılması, işçilerin direnişleriyle iflas etti. Ancak, "KİT'lerden işçi çıkartın, personel yükünü hafifletin ve sonra da bunları satın" emrinde ısrar eden Dünya Bankası ve IMF'nin isteklerini Özal hükümetinin yerine getireceği biliniyor.

Bu durumda yığınsal işçi çıkarmalara karşı mücadele daha da önem kazanmıştır. Öncelikle Kıdem Tazminatı Fonu yasasını engellemek için tüm demokrasi güçlerinin mücadelesi zorunludur. Bu yasa çıkarılmalıdır!

Bütün sınırlamalara, baskılara rağmen sendikaların toplu sözleşmelerde temel istemleri patronlara dayatma olanağı vardır. Bunların başında, işten çıkarılmaları durdurma maddeleri toplu sözleşmelere koydurma. Birleşik Alman İlaç Fabrikası işçilerinin başarılı mücadelesi, tüm işçiler ve sendikalar için geçerli olan bir örnektir.

İşçilerin birliği ve mücadelesi hak aramada temel dayanaktır. İşyerlerinde, toplu sözleşme çalışmalarına aktif katılarak işçiler, sendikalarının gücünü artırabilir, işten çıkarmaları önleyebilir. Şubat ayında İzmir'de yapılacak Türk-İş mitingi, işçilerin birlikten doğan gücünü gösterecek fırsattır. Bu, tüm demokrasi güçleri için de önemli bir çıkıştır. Unutulmamalıdır ki, kıdem tazminatı hakkına 12 Eylül öncesinde de saldırılan büyük sermaye, başta DİSK olmak üzere, işçilerin birliği ve kararlı mücadelesi sonucu geriletmişti. Saldırı bugün de durdurulabilir!

DİSK'e ve üye sendikalarna özgürlük

Baştaraflı 1. sayfada

Bilindiği gibi DİSK ve bağlı sendikaların faaliyetleri, 12 Eylül 1980'de MGK adli çetenin 7 nolu bildiriyle durdurulmuş; mallarına el konup kayyuma devredilmiş, yöneticileri tutuklanmış ve günlerce işkenceden geçirilip ikrara zorlanmışlardır. Daha DİSK ve bağlı sendikalar hakkında dava açılmadan, diktatör Evren, DİSK'i "terörün asıl kaynaklarından biri" olarak göstermişti. Bunun yanı sıra davanın açılmasında da, askeri savcı Süleyman Takkeci, bir basın toplantısı düzenleyerek DİSK yöneticilerini suçlamıştı. Böylelikle faşist Evren ve Takkeci kamuoyunu etkileyerek, daha ilk günden DİSK'i mahkum etmeyi amaçlamışlardı. Sanıkların tutuklu buldukları süre içinde savunma hakları kısıtlanmış, avu-

katlar birçok kez duruşmadan dışarı çıkarılmışlardı.

4 yıllık tutukluluk süresi boyunca, DİSK yöneticilerinin tüm baskı ve yıldırımlara karşı yiğitçe direndiler. Uluslararası kamuoyunun ve anti-faşist tüm demokrasi güçlerinin çabaları sonucu Eylül 1984'te DİSK yöneticileri serbest bırakıldılar.

İddianamedeki "suç" un-suru saçmalıklar bir yana, davanın açılışı, sürdürülme biçimi bile, askeri diktatörlüğün hedeflerinden birisinin ne olduğunu göstermeye yeter...

Yüzbinlerce mücadeleciler işçiyi bağrında barındıran DİSK, Türkiye burjuvazisi için daha kurulduğu ilk günden itibaren bir diken oldu; yok edilmesi gereken "fesatlar, teröristler yuvası" olarak görüldü. DİSK, DGM'lere karşı mücadelesiyle, 1 Mayıs gös-

terleriyle, işçi sınıfının ekonomik haklarını ikircimsiz savunmasıyla burjuvazinin korkulu rüyası haline gelmişti. 12 Mart 1971 darbesiyle DİSK'i ortadan kaldırmaya gücü yetmeyen burjuvazi, bu kez 12 Eylül darbesiyle ele geçirdiği bu fırsatı kaçırmamalıydı. Nitekim darbeden hemen sonra DİSK ve bağlı sendikalar yasaklandı. Grev çadırları söküldü. Yüzbinlerce işçi kol-suz-kanatsız bırakıldı. Burjuvazi kendisi için güllük-güllüstanlık bir ortamda, tek tip bir sendika yaratmaya gitti. Her istediklerine "evet" diyen, onların sözlerinden ayrılmayan, "grev" sözcüğünü diline almayan bir sendika yaratılmaydı. Yeterdi artık bu DİSK'ten çıktıkları... Bu iş için Türk-İş biçilmiş kaftandı.

burjuvazinin. Kavgasız-gürültüsüz olarak düşlediği sendikasıdan artık bugün bile "çatlak sesler" gelmeye başlamıştı; işçiler "genel grev, hak verilmez alınır" diye haykırıyorlardı.

Varılan noktada DİSK'e ve bağlı sendikalara konan yasağın kaldırılıp, çalışmalarının yeniden başlaması, kayyuma devredilen malların iadesi, açılan davanın düşmesi, işçi sınıfının, tüm ilerici, demokrat, yurtsever örgüt ve kişilerin taleplerinden birini oluşturmaktadır. Nitekim bu talep geçtiğimiz günlerde başta DİSK avukatları olmak üzere, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ASK) tarafından da dile getirildi.

Türkiye işçi sınıfının tarihinde onurlu bir mücadele geleneğine sahip olan DİSK'in mücadelesi yaşatılacaktır.

Kontr-gerilla nasıl kurulmuştur? Kim kurmuştur?

Son aylarda günlük basında yayınlanan ve kitap halinde basılan birçok anı türünden yayında, gerek 12 Mart'ın, gerekse 12 Eylül'ün bugüne kadar önemli ölçüde gizli kalmış yönleri, kimi gerçekler ortaya döküldü. Özellikle 12 Mart ile ilgili yazılarda bir örgütün adı çok sık geçti. Darbeden sonra gözaltına alınan, aralarında ordu mensuplarının da bulunduğu birçok kişi, Ziverbey'deki Zihni Paşa Köşkü başta olmak üzere çok sayıda gizli işkence merkezlerinde işkenceden geçirildiler. Bu işkence merkezlerine getirilen yurtseverlere ilk söylenen söz "Burası Genelkurmay'a bağlıdır. Allah bile giremez" sözleriydi. İşkenceden geçirilen yurtseverlerin çoğu, genelkurmay'a bağlı olan bir örgütün adını da buralarda ilk kez duyuyorlardı. Bu örgütün adı Kontr-gerilla idi. Genelkurmay'a bağlı Özel Harp Dairesi adı altında faaliyet gösteren ve bugün de 1986 yılına gelindiğinde adından söz edilen Kontr-gerilla örgütü!

KONTR-GERILLA ÖRGÜTÜ NEDİR? NASIL KURULMUŞTUR? KİM KURMUŞTUR?

"Kontr-gerilla 1959 yılında Türkiye ile ABD arasında imzalanan ikili bir savunma anlaşmasından sonra kurulmuştur." (M.Ali Birand, 12 Eylül Saat: 04.00, s. 89) ABD'nin Türkiye'deki üslerini kullanarak Lübnan'a saldırdığı 1958 yılından sonra, ABD dünyanın çeşitli ülkelerinde "Amerikan çıkarlarını zedeleyebilecek, Amerikan çıkarlarını tehlikeye sokabilecek" her türlü gelişmeyi engellemek için bir örgütlenme gerçekleştirilmeye koyuldu. 1960'lı yıllardan başlayarak Asya-Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde bir dizi Kontr-gerilla örgütlenmeleri yapıldı. 1967 yılında Yunanistan'daki Kara Albaylar Darbesi, 1973 yılında Şili'deki darbede böyle bir örgütlenmenin büyük "yararları" olduğu görülmüştür. Türkiye'de 1971 12 Mart darbesinde ve sonrasında Kontr-gerilla örgütü Amerikan çıkarlarının tehlikeye düşmesini önleyen önemli bir örgüt olarak ortaya çıkmıştır. Ülkemizde de "Amerikan çıkarlarına aykırı çeşitli değiştirme ve dönüşümleri önlemek için" Kontr-gerilla örgütünün kurulmasında "1-Fikri ABD vermiştir, 2- Finansmanını ABD yapmış, 3- Bu örgüte sızmalar olmuştur. Bu sızmaları, Pentagon'dan başlar, CIA'nin sızmasına kadar sürer." (Hasan Esat Işık, Cumhuriyet 14 Ekim 1985) Savunma ve Dışişleri eski bakanlarından Hasan Esat Işık, Kontr-gerilla örgütünün ülkenin her yerinde şubesi bulunduğunu söylüyor. (Agy.) Gerçekten de Seferberlik Tetkik Kurulu adı altında Kontr-gerilla örgütünün Türkiye'nin her ilinde şubesi olduğu gibi, ayrı silah depoları da vardır. Kontr-gerilla örgütünün finansmanı konusunda Hasan Esat Işık şöyle diyor: "Amerikan yardımında bir 'fasil'la yolunu bulmuş olmalıdır. Geçmiş zaman, 50-100 milyon dolar arası bir rakamda galiba. Uzun zamandan beri sürüp gidiyordu."

Kontr-gerilla örgütü özellikle üç örgütten kişileri bünyesinde birleştirmiştir. **Ordu, MIT ve Polis.** Kuşkusuz CIA'nin bu örgütlerin içinde çalıştığı, kendi ajanlarını önemli görevlere getirdiği ve tepede bir koordinatör görevi, akıl hocalığı yaptığı unutulmamalıdır. Kontr-gerilla doğrudan Genelkurmay'a bağlı bir örgüttür ve fiili başkanları her zaman Genelkurmay ikinci başkanlarıdır. "1974'te CHP hükümet olunca, bir gün Genelkurmay başkanlığı örtülü ödenekten para istemişti." (M.Ali Birand, 12 Eylül Saat: 04.00, s. 89) Örtülü ödenekten para kullanmak isteyen örgüt Kontr-gerilla örgütüyü. "Başbakan bundan birşey anlamamıştı. Araştırttı. Böyle bir kuruluş yoktu. Bütçede faslı da bulunmuyordu. Bu konuda bir brifing yapılmasını istedi. Başbakanlık konutunda sadece Ecevit ve Hasan Esat Işık'ın katıldığı bir toplantı yapıldı. Daha önceden binanın içinde gizli mikrofon bulunup bulunmadığı, elektronik araçlarla tarandı." (Agy.) Bülent Ecevit, örtülü ödenekten para istemesiyle haberdar olduğu bu örgütü, 1978 yılında Genelkurmay başkanı Kenan Evren'e sordu. Evren'in verdiği yanıt oldukça ilginçtir. Ecevit'in "Çok kuşkuluyum, bu örgütü dağıtın. Demokratik bir devlete uygun bir biçime sokun. 20 yıl önce güvenilen gencin ileride ne yapacağını kimse bilemez, kontrol de edemez." sözlerine Evren'in yanıtı kısa ve ilginçtir: "Kaygılanacak birşey yok. Müsterih olun"...

12 Eylül darbesini yapan generalleri ve görevlerini şöyle bir sıralarsak, ortaya "ilginç" bir durum çıkıyor. Kontr-gerilla örgütü Genelkurmay ikinci başkanlığına bağlı olarak çalışmaktadır. 1974 yılına kadar Kontr-gerilla başkanlığını **Kemal Yamak** yapmıştır. (Şimdi Ege ve Ordu Komutanı, Orgeneral), 1974-1976 yılları arasında Kontr-gerilla'nın başkanı **Sabri Yirmibeşoğlu'dur.** (12 Eylül'den sonra Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı yapmış, şimdi de Genelkurmay ikinci başkan vekilidir. Orgeneral), 1976 yılında **Kenan Evren** Genelkurmay ikinci başkanidir. **Haydar Saltık** 1979-1980 döneminde Genelkurmay ikinci başkanlığını yapmıştır. Cumhurbaşkanlığı Konseyi üyesi, eski Jandarma Genel Komutanı **Sedat Celasun** 1978 yılında Genelkurmay ikinci başkanidir. **Necdet Öztoran** 1980-1983 yıllarında 3 dönem Genelkurmay ikinci başkanlığı yapmıştır. (Şimdi Kara Kuvvetleri Komutanı, Orgeneral). 1983-1984 döneminde **Necip Torumtay** yine Kontr-gerilla başkanlığı yapmıştır. (Şimdi Genelkurmay ikinci başkanı. Orgeneral). Şimdiye kadar saydığımız generaller, aynı zamanda 12 Eylül darbesinde en önemli görevleri üstlenmişlerdir. **Necdet Öztoran**, **Necip Torumtay** ve **Sabri Yirmibeşoğlu** ise, ABD ile Savunma İşbirliği Anlaşması görüşmelerinde Türk tarafına başkanlık yapmış ve ikili anlaşmalarda imzaları bulunan generallerdir. Ve Nurettin Ersin'in de 12 Mart döneminde MIT Müsteşarlığı yaptığı, MIT'i ordunun ve CIA'nin kesin denetimine sokmakta "unutulmaz" görevler yaptığı da hatırlanırsa, karacıardan oluşan 12 Eylül'ü darbeci generaller listesi tamamlanmış olur. Peki bu neyi göstermektedir?

TERÖRÜ KİM KIŞKIRTTI, KİM ÖRGÜTLEDİ ?

12 Eylül öncesi ordunun en önemli yerlerinde görev yapanlara, 12 Eylül darbesini yapanlara ve 1980'den sonra dikta-törülüğün temsilcilerine baktığımızda, hep aynı kişiler karşımıza çıkmaktadır. **Haydar Saltık**, **Kenan Evren**, **Necdet Öztoran**, **Necdet Üruğ**, **Necip Torumtay**, **Sabri Yirmibeşoğlu**, **Sedat Celasun**, **Nurettin Ersin** ve diğerleri. Peki 12 Eylül öncesi 5000'den fazla kişinin yaşamını yitirdiği, binlercesinin

sakat kaldığı, ülkemizin gerçekten bir kargaşalığa itildiği dönemde neredeydi bu generaller?

Evren, 1985 Ekim ayının sonunda Çankırı'da yaptığı konuşmada kendilerini "kötü niyetli" olmakla suçlayanlara şu yanıtı veriyordu: "12 Eylül'den evvel sıkıyönetim olduğu halde, niye terörle mücadelede muvaffak olunamadığını kısaca izah edeyim. Asıl mühim sebep, 1402 sayılı Sıkıyönetim Kanununun kifayetsiz olmasıydı. Sıkıyönetim komutanlarına gerekli yetkileri vermiyordu." Yani 12 Eylül öncesi 5.000'den fazla yurttaşın ölümünü engelleyebilecek, binlercesinin sakat kalmasını engelleyebilecek tek şey, sıkıyönetim kanunundaki birkaç yasa imiş. Ama aynı Evren, 1978 yılında Genelkurmay başkanı iken başka bir gerekçe öne sürüyordu. "Milli Güvenlik Kurulu'ndaki konuşmalar ilginçti. Başbakan Ecevit, 13 ilde sıkıyönetim ilan edilmesi kararına varılırken, 'Hilal' içindeki illerle, Yozgat, Tokat, Çorum gibi ülkücülerin kümelendiği illerde de bu uygulamanın yaygınlaştırılmasını istedi. Böylece, MHP'ye bağlı silahlı sağ vurucu güçlerin 'temizlenmesi' olanağı bulunabilirdi. Genelkurmay başkanı Kenan Evren, bu isteğe 'o kadar kuvvetimiz yok' diye karşı çıktı. Sıkıyönetim, 'hilalli iller'de yaygınlaştırılmadı. (10 Kasım 1985, Cumhuriyet, Cüneyt Arca'yürek, Müdahalenin Ayak Sesleri). "Fakat sonraki yıllarda ne olduysa, 67 ilde de sıkıyönetim ilanına yetecek kadar kuvvet bulundu." (Ve Bülent Ecevit Başbakanlık Günlerini Anlatıyor. Cumhuriyet, 16 Kasım 1985). Bu sözler de göstermektedir ki, Evren 12 Eylül öncesi yasalar "yetersiz" derken, Kontr-gerillanın vurucu gücü olarak görev yapan MHP'li faşistlerin işgali altındaki illerde sıkıyönetim ilan edilmesini "kuvvetimiz yok" diyerek reddediyordu. Evren'in ve sıkıyönetim komutanlarının gerçekten "yetkisi" mi yoktu? "Kuvvetleri" mi yoktu? Yoksa niyetleri mi yoktu? Kuşkusuz Bülent Ecevit'in dediği gibi, "kuvvetleri" de vardı ve 1 Mayıs 1979 yılında tutuklanan TIP'li ve DISK'lileri bir başbakanın isteğine karşı çıkararak, tutuklamakta ısrar edecek kadar "yetkileri" de vardı. Öyleyse niçin terör önlenmedi? Eski başbakanlardan Bülent Ecevit, 1978 yılında Sarıkamış'ta yetkili komutana Kontr-gerillayı sorduğunda, general olan komutanın MHP'li il başkanının Kontr-gerillanın başında olduğunun söylediğini hatırlatıyor. (Cumhuriyet, Demokrasinin Sonbaharı, 14 Ekim 1985). Katil Türkeş'in MC hükümetleri döneminde MIT'ten sorumlu başbakan yardımcılığı görevi sırasında tüm MIT elemanları hakkında çok ayrıntılı bilgiye sahip olması, MHP Genel İdare Kurulu üyesi emekli general Necati Gültekin'in, zamanın ABD Ankara Büyükelçiliği Müsteşarı Robert Aleksandr Peck ile yakın dostluğu ve Amerikan elçisinin 1978 yılında Çorum, Amasya, Yozgat yörelerini gezip, mezhep çatışmaları konusunda incelemeler yapması ve ardından buralarda olayların patlak vermesi hiç raslantı değildir. 1974 yılında CIA'nin Türkiye şefi Paul Henze'nin yardımcısı CIA subaylarından William Miller ile Patrick Murphy'nin 7 Kasım 1979'da İstanbul'a gelerek İstanbul MIT yetkilileriyle gizli bir toplantı yapması ve 23 Kasım 1979 günü Ağca'nın Kartal Maltepe Askeri Cezaevi'nden kaçırılması, doğrudan CIA-MIT ve Kontr-gerilla işbirliği ile gerçekleşmiştir.

12 Eylül darbecilerinin başında bulunduğu Kontr-gerilla ile MIT ve CIA 12 Eylül öncesi terörün baş sorumlularındandır. MHP'nin yönetici kadrosu, bunlarla işbirliği içinde ve CIA'nin eşgüdümüyle, elbirliğiyle, eski içişleri bakanlarından Hasan Fehmi Güneş'in dediği gibi "terörü makro düzeyde tırmandırmışlardır." Örneğin Kahramanmaraş olaylarına yol açan Çiçek Sinemasının bombalanmasında MHP'li militanların eline ordu malı bombayı, MIT ajanı Mehmet Ali Çevikel vermiştir. 100'ün üzerinde yurttaş bir katliamın kurbanı olmuşlardır. Ve bu katliamın tüm elebaşları salverilmişlerdir. 1 Mayıs 1977'deki 1 Mayıs mitinginden önce, Türkeş'in Yakacık'taki evinde gizli bir toplantı yapılmış ve orada bulunan minübüse ağır silahlar konularak, bilinmeyen bir yere götürülmüştür. 1 Mayıs 1977 katliamında, **Orhan Kilercioğlu** adlı Kontr-gerillacı general başrolü oynamıştır. Şimdi emekli olan bu general Yankı dergisi yazarı ve aynı zamanda Türkiye Odalar Birliği Dış İlişkiler Daire başkanlığı yapmaktadır. 1 Mayıs 1977 katliamında İstanbul'da güvenlikten sorumlu Emniyet Müdürü **Oktay Engin**, 1955 yılında Atatürk'ün Selanik'teki evini bombalayarak, 6-7 Eylül olaylarını başlatan provokasyonu hazırlayan bir MIT elemanıdır. 1 Mayıs 1977 katliamında Kontr-gerilla başrolü oynayan MIT'in başında general **Hamza Gürgüç** bulunmaktaydı.

Kenan Evren, 1978 yılında MHP'lilerin işgali altındaki bölgelere sıkıyönetim getirilmesini karşı çıkarken "kuvvetimiz yok" diyordu. Yine aynı Evren, bu kez Cumhurbaşkanlığı olarak Çankırı'da 1985 Ekim ayında yaptığı konuşmada, 12 Eylül öncesi terörün önlenememesini "sıkıyönetim komutanlarının yetkilerinin azlığı"na bağlıyordu. Aynı günlerde Genelkurmay başkanı Kenan Evren, "Bayrak Planı" adını verdikleri bir etüt çalışması başlattı. Kurulan ekibin araştıracağı konu "silahlı kuvvetlerin müdahalesinin temeli ne olabilir?" sorularına yanıt bulmaktı. Yanıt ancak 1980 12 Eylül'ünde bulundu. Çünkü 1978 yılından başlayarak 1980 Eylül'üne kadar terör, kitlesel boyutlara tırmandırılmış, ülkemizin önde gelen bilim adamları, sendika önderleri, gazeteciler, sanatçılar, gençlik ve işçi önderleri acımasız bir terörün kurbanı olmuşlardır. Ve 12 Eylül'ü darbeciler tarafından bir darbe ortamı giderek olgunlaştırılmıştır.

CIA'nın akıl hocalığında, koordinasyonunda, Kontr-gerilla-MIT ve MHP'nin elbirliği ile yaratılan darbe sonucu da göstermektedir ki, 1980 öncesi tüm terör olaylarının suçlu ikeri, sol güçlerin üzerine yıkılmak istenmiştir. Eski içişleri bakanı Hasan Fehmi Güneş'in dediği gibi "Türkiye'deki terörün, en büyük terör olaylarının sorumluları cezaevlerinde de-gildir". Evren darağaçları kurduğunu, binlerce ileri, solcu ve terör ortamının kurbanları hapisanelere atılmış, işkencehanelerden geçirilmiştir. MHP'li katiller ise, darbeden 1-1,5 yıl sonra serbest bırakılmış, daha sonra muhbirlik yasasıyla sol örgütlerin içlerine sızdırılan kimi ajan-provokatörler, Şemsî Özkan gibileri görevlerini yerine getirip, açığa çıktıklarından salverilmişlerdir.

Ülkemiz 12 Eylül öncesi gerçekten de acımasız bir terör ortamı yaşamıştır. Ve halkımız kolay kolay bunu unutmayacaktır. Ama sorumlular, şimdi ellerini kollarını sallayarak

geziyorlar. 12 Mart'ın Faik Türünleri, Memduh Ünlütürkleri, Tevfik Türükleri, Kontr-gerillacı-MIT'çi Eyüp Özalkuşlar (THY Sivil Savunma Müdürü, 12 Mart'ta Ziverbey Köşküdeki işkenceleri yöneten "albay"), Bülent Öztürkmenleri (12 Mart'ta MIT 'Komünist Masası' yardımcılarında, şimdi de DPT Müsteşar Yardımcısı) ve daha yüzlerce işkenceci, Kontr-gerillacı, MIT elemanı şimdi serbest. Üstelik devletin kilit yerlerinde. Eğer 12 Mart'taki işkenceciler, darbeciler cezalandırılmış olsaydı, 12 Eylül'ü bir darbe ortamı oluşturabilirdi, 1980 yılından bu yana Cumhuriyet tarihinde görülmedik ölçüde işkence, baskı uygulayabilirdi, ülkemizi böylesine rahatlıkla satışa çıkarabilirdi miydi? Eğer 12 Eylül'ü darbe de, 12 Mart darbecileri gibi cesazsız kalır, onlardan yaptıklarının hesabı sorulmazsa, 10 yıldan daha az bir sürede demokrasinin tekrar ayaklar altına alınmayacağını kim garanti edebilir? Ülkemizde demokrasinin bir daha rafa kaldırılmayacağı bir geleceği nasıl garanti edebiliriz? 12 Eylül öncesi 5000'den fazla kurbanın sorumlularını, 14 binden fazla kişinin sakat kalmasının sorumlularını, 12 Eylül sonrası yüzlerce kişinin işkencede öldürülmesinin, 27 kişinin idam sehpalarında asılmasının, binlerce yurtsever, ilerinin 5 yıldan beri zindanlarda suçsuz yere tutulmasının hesabı artık mutlaka sorulmalıdır. Aynı zamanda son 5 yıllık "demokrasi oyunu" nun hesabının sorulması demektir bu.

Eğer 12 Martçılardan, 12 Eylül'ülülerden, Kontr-gerillacı-lardan, MIT'çilerden, MHP elebaşlarından, ajan-provokatörlerden hesap sorulmazsa, bir daha darbeler yapmaya kalkışanlara onların ne olacağı gösterilemezse, ülkemizde demokrasi güvence altına alınamayacaktır. Her 10 yılda bir tepemize dek inen, her indiğinde ülkemizi en az 10 yıl geriye götüren "demoklesin kılıcı" indiği yerden bir daha kalkmamalı.

Ali TERZIOĞLU (TİP)

GÖRÜLECEK HESAP

Af tartışmalarının yeniden yoğunlaştığı sıralardaydı. Bir yandan da, 74 affı ile ilgili olarak, daha ilk günlerden dillerde sakız edilen ileri geri iddia ve söylentiler de Anavatan yöneticileri ve cuntacılarca yeniden ısıtılıp piyasaya sürülmekteydi. Ecevit, eski başbakan ve CHP Genel Başkanı Ecevit bir açıklamada bulundu ve başlıca mimarı olduğu affın, o günden beri üzerinde durulmayan bir başka yanına dokundu. Söylediğine göre, 74 affı ile aynı zamanda dolaylı bir toplumsal sözleşme de yapılmış bir yandan 12 Mart mağdurları için hapisaneler boşaltılırken, diğer yandan, 12 Mart sorumluları hakkında da herhangi bir işlem yapılmayacağı hükmüne bağlanmış bulunuyordu. Böylece özlenen ve gereksinme duyulan barış dönemi açılmış olacaktı.

Yukarıda mealen aktarılmaya çalışılan bu düşüncenin doğruluk nisbetini, gerçekten bir barışa yol açıp açmadığını tartışmayacağız. O zamanki ortamın, zaten başka türden bir çıkışa elverişli olmadığı da ileri sürülebilir. Bunu da tartışmayacağız. Yalnız, gerçekten belirtelim, herhalde bu durumda bile, 12 Mart'ın belli başlı birkaç sorumlusundan birinin daha sonra senatör yapılması ve hatta cumhurbaşkanlığı seçimi turlarında Parti'nin adayı olarak ileri sürülüp desteklenmesini açıklama olanağı yoktur. Ancak burada asıl üzerinde durulmak istenen, zamanın iktidarı CHP ve ortağının düşünce ve istemlerinden ötede, affın öbür yüzü ve daha sonraki dolaylı sonuçlarıdır. Kısacası, bu affı ile 12 Mart mağdurlarının daha sonraki mağduriyetleri bir ölçüde önlenirken, aynı zamanda sorumlularının, meşhur deyimle yaptıklarının yanlarına kâr kalmasının doğurduğu sonuçlardır. Gerçekten bu affın 12 Eylül'e katkısı görmezden gelilemez. Ama çokça iddia edildiği ve inandırılmaya çalışıldığı gibi, 74 affı ile hapisanelerden salverilenlerin ortallığı karıştırmaya ve yeni müdahalelere zemin hazırlaması değil, tam tersine 12 Mart sorumlularından hesap sorulmamasının, affı gerçekleştirenlerin özlem ve niyetlerinden bağımsız olarak, yeni faşist girişimler için oynadığı en azından yüreklendirici roldür, söz konusu olması gereken.

Üstüne kesin sünger çekilme isteğine karşın, aradan on küsur yıl geçtikten sonra, üstelik zihinlerde kolayca 12 Eylül'ü çağrıştırmaya ve onunla paralellik kurma olanağı da verdiğinden, bugün 12 Mart adım ortaya serilmekte, dağarcıktakiler bir bir gün ışığına çıkmakta, iyi niyetli 8 Martçılar düştükleri yanlışlar ve açmazlar gene kendi beyanlarıyla arka arkaya sergilenirken ister istemez işkencelere, işkence olgusuna da eğilinmekte, dikkatler çekilmekte. Dahası, o zaman, yani 74'lerde işkence iddialarının, işkence mahallerinin ve arkasındakilerin üzerine gidilseydi, gidilmiş, gidilebilmiş olsaydı, bugün bu konu bu derece yoğun olarak gündemi işgal etmezdi, denmekte; böylece henüz mahcup, çekingen ifadelerle de olsa sorumlulardan zamanında hesap sorulmasının önemi üzerinde durulmaktadı.

Gerçekten yaraların sarılması, gerçekten kapanıp iyileşmesi isteniyorsa eğer, dönemin sorumlularından hesap sorulması ve istenmesi de kaçınılmazdır. Kısaca kısaca için değil elbet, yeni özlömlere ve girişimlere kesin set çekilmesi; ve de, devlet aygıtının bu asalaklardan kurtulup arınabilmesi için.

Boşuna konuşmamıştır Demokratik Güçbirliği Platformu'na başta cuntacı generaller olmak üzere faşizmin tüm elebaşlarını, faşist katilleri, işkencecileri yargılamak ve hak ettikleri cezalara çarptırmak maddesi ve destekleyici diğer maddeler. Görülecek hesap vardır ve bu hesap ergeç, ama mutlaka görülecektir. Bugün Arjantin'de olduğu, yarı Şili'de, Filipinler'de.. ve benzeri tüm ülkelerde olacağı gibi.

Hüseyin HASANÇEBİ (TSİP)

POLİTİKASIZLAŞTIRMA POLİTİKASI

12 Eylül rejimi için yığınları politikadan uzak tutmak, "olmak veya olmamak" ölçüsünde önemli bir sorundur. Kenan Evren'in, kimden gelirse gelsin ve kapsamı ne olursa olsun, bütün "politik hak taleplerini" 12 Eylül öncesinin "anarşi ortamına dönüş hevesi" olarak göstermek istemesi, ikide bir yığınları "politikadan uzak durun" diye gözdağı vermesi bundandır.

12 Eylül rejiminin ve bu rejimin sağladığı depolitizasyonun siyasal ürünlerinden biri olan ANAP hükümeti, meseleyi uygulanmakta olan yoksullaştırma ekonomik programlarına bağlayarak sahipleniyor, böylece kavramı ayakları üzerine oturtuyor. Hükümet sözcüsü Mesut Yılmaz, "Halkı depolitize etmeye 1986 yılında da devam edeceğiz" diyor, (Cum., 26 Aralık 1985) Anayasanın ve yasaların "bu konudaki yasaklarına sonuna dek sahip çıkacağız" diye ekliyor ve "24 Ocak'la başlatılmış ekonomik istikrar programının başarısı için bu zorunludur" diye tamamlıyor. (Tercüman, 28 Aralık 1985)

Elbette böyle olacaktır ve böyle olmak zorundadır. Halk kitlelerini baskı ve yasak altında tutmaksızın 24 Ocak programının uygulanmasından, hele "başarısından" asla söz edilemez. Bir an için yığınların çıkarları doğrultusunda politikleştirilmesini varsayın, ortada ne 24 Ocak kalır, ne ANAP hükümeti, ne de 12 Eylül rejimi!

12 Eylül rejimi, sadece yaşamış bulduğumuz beş buçuk yılını değil, "siyasete izin verildiğini" söylediği bundan sonraki geleceğini de "depolitizasyon" üzerine kurmuştur. Rejim için öncelikle önemli olan, işçi sınıfına ve emekçi katmanlara kendi sınıfsal siyasetlerini yasaklamak, yığınları politika dışı tutmaktır. Anayasa ve yasalardaki bir sürü yasak bu amaçla konulmuştur, bu yasakları aşmak da bu bakımdan öncelikle yığınların sorunudur.

"Depolitizasyon" olgusunun, rejimin sunduğu biçimde sunulup böylece savunulabilmesi için, karşıtı olan "politizasyonun" da "anarşi" olarak sunulması gerekmektedir ve nitelikim böyle sunulmaktadır. Halk kitlelerinin hafızasındaki eğer kalmışsa-anarşi korkusu, "politika korkusu" olarak kalıcılaştırılmak istenmektedir. Yaşadığı zaten "yasak", yasak olmayı da yığınlar yasak! İşte bu, rejimin politikasızlaştırma politikasının özünü oluşturmaktadır.

Neden illâ politika ve illâ yığınlar yasak? Ünlü deyiştir, bilinir: "İnsan politik hayvandır"! Politik davranıştan soyutlayın, geriye "insan" kalmayacaktır. Ve böyle bir kapitalizm, 12 Eylül rejimi gibi bir rejim, ancak insanın ve insanca tepkilerin "asgariye indirildiği" bir temel üzerinde ayakta durabilir.

Neden illâ politika ve illâ yığınlar? Daha gelişkin bir biçimi bulunmadığı için. Halk yığınları tarih boyunca sömürüye, zulme, pasif veya aktif, çeşitli biçimlerde direndiler. Bu direniş aynı zamanda onların insanlaşma süreciydi. Bu süreçle ulaşılan politik mücadele bilinci, emekçilerin çıkarlarını savunmanın etkin aracı olarak, sömürsüz ve baskısız bir düzen kurmanın vasıtası olarak işlev görüyor.

Elbette 12 Eylül rejimini değiştirmenin, bu sınıfsal ama gayri insani rejimden kurtulmanın en etkin aracı politika ve politik mücadeledir. Politika yaşadı soyut bir yasak değil, rejimi değiştirme, ondan kurtulmayı isteme ve bunun için çalışma yaşadığıdır. Faşizmden kurtulmak için, hayatın her alanında ve her çeşit faaliyet içinde çalışmak, dolayısıyla her yerde politika yapmak gerekir.

Politika yapmak! Evet ama unutulmamalı ki yığınların politikaya ilgisi salt "yasak" korkusu nedeniyle değil, umutsuzluk, karamsarlık ve asıl olarak alternatifsizlik gibi nedenlerle son derece sınırlıdır. Müflis burjuva politikaları yığınları politikadan soğutmuş, siyasetin çözüm olamayacağı bedbinliğine sürüklemiştir. Bu nedenle, emekçi kitlelere, berrak ve kendi çıkarlarıyla bağlantısı anlaşılır, umut ve güven veren politikaları, ve bugünden yarına sonuç bekleyen hafiflikler dışında, sabırla taşımak gerekiyor. Buna aday olanların "iş" de budur.

O halde, bugün politika yapmak demek, somut "iş" yapmak demektir. Nasıl ki, "mülsüzleştirilenleri mülsüzleştirmeden" emekçilere gerçek anlamda kurtuluş yoktur, politikasızlaştırılanları politikasızlaştırmaya kadar politika yapmaktan başka çare de yoktur.

IMF'nin taşeronu, Dünya Bankası'nın kâhyası Özal

"Tüm dünya yarattığımız Türk Modeli'ni örnek alıyor"

türünden palavralarla, ekonomiyi en ince ayrıntısına dek IMF ve benzeri uluslararası kuruluşların çekip çevirdiğini aklı sıra gözlerden gizlemeye çalışan Özal, yıllardır 24 Ocak karar ve uygulamalarının baş mimar ve dahi mucidi olmakla böbürleniyor. Oysa "Türk Modeli" dediği şeyin, aslında IMF'nin benzeri durumdaki ülkelere dayattığı "mahud" reçeteden aslına uygun bir suretinden başka bir şey olmadığını dünya alem biliyor. Bu yüzden de, Özal mimar değil, olsa olsa IMF'nin taşeronudur diyorum. Özal'ın icat ettiği şey, herhalde IMF'den fazla IMF'cilik yapmaktır. Üç yıl içinde başbakanlık müsteşarlığından başbakanlığa "önlenemeyen yükselişinin" sıralarından biri, hatta birincisi de burada aransa gerek.

Özal, 24 Ocak'ın sadece genel çerçevesini dışarıdan ithal etmiş değildir. Bu çerçevenin içini dolduran, en ufak teknik hususlarda dahi direktifler veren, faiz oranlarından yediğimiz ekmeğin fiyatına dek herşeyi belirleyen, yine malum emperyalist yönlendirme ve denetleme merkezleridir. Dünya Bankası'nın Aralık ayının son günlerinde basına sızan tarım politikasına ilişkin yazılı talimatları, bu gerçeği bir kez daha gösterdi.

IMF'nin ikiz kardeşi olarak tanınan Dünya Bankası, Hazi-

ne Müsteşarlığı'na gönderdiği son mektubunda ispatladığı gibi, tam bir köy ağası edasıyla, kâhyası Özal'a buyruklar yağdırıp duruyor: Gerktiğinde azarlıyor. gerektiğinde gözdağı veriyor ve gerektiğinde sirtını sıvazlıyor. Yoksul köylünün tepesine çöreklenmiş ağanın kırbaçı ise, söylemeye gerek yok, elbette ki cuntanın süngüsü.

Dünya Bankası, köylünün kullandığı tarım kredilerinin faiz oranlarının yükseltimesi isteğini yerine getireceğine söz veren hükümete, bu taahhüdünü 1986 içinde yerine getirmesi gerektiğini hatırlatıyor. Ağanın buyruğuna göre, tarım kredilerinin faizleri enflasyonun üstünde bir düzeyde belirlenecek. Yine mektuptan öğrendiğimize göre, ağanın isteği üzerine gübre kullanımında hükümet desteği 1985 içinde sıfır mertebesine inmiş. Ağa bundan böyle de gübrede subvansiyon istemem diyor ve gübre dağıtımının artık sadece Zıralı Donatım Kurumu eliyle gerçekleştirilmemesi ve özel firmaların da bu alana girmesi gerektiğini hatırlatıyor. Hükümetin bu konuda verdiği sö-

zünü yerine getirerek bir an önce ilgili kararnameyi çıkartmasını emrediyor ve yeni gelişmeler hakkında bilgi istiyor. Yine öğreniyoruz ki, son iki yıldır uygulanan kademeleli taban fiyat politikası da Özal'ın icadı değil, Dünya Bankası'nın buyruğu imiş. Ağa, TMO'nun yüzde kaç kâr etmesi gerektiğini de kâhyaya zahmet olmasın diye saptayı vermiş: TMO'nun alım ve satım fiyatları arasında yüzde 10'luk bir kâr oranı gözetilmeliymiş. Hani, böyle ağa dostlar başına!

Öte yandan kâhya, yeni "icadını" da aynı günlerde piyasaya sürdü. Tarım ürünleri destekleme alım fiyatları, ilk defa bir yıl öncesinden belirlendi ve Resmi Gazete'de yayımlandı. Hükümet yine malum yüzde 25'lik enflasyondan masalı ile fiyatları saptadığını söylüyor ama, açıklanan fiyatlar hiçbir zaman gerçekleşmeyen bu sabit enflasyon vaaadinin de çok altında. Baş fiyatlardaki artış yüzde 11 ile yüzde 17 arasında. Enflasyon yüzde 50'ler civarında olduğu düşünülürse, bu ne biçim bir "destekleme" acaba? Hükümet, zaten

son altı yıl içinde üç karış toprağını bile zar zor ekere hale getirilen köylüye, fiyatı beğenirsen ek, beğenmezsen açıklıktan öl mü diyor?

24 Ocak kararlarının uygulanmaya başlandığı zamandan bu yana çiftçinin alım gücü yüzde 37 gerilemişken, bunu yeterli görmeyen kâhya ve adamları, ağalarının gönlünü hoş etmek için, yoksul ve orta köylülüğü de, Türkiye tarımını da hepten gözden çıkarmış görünüyor. Gübre kullanamaz, kredi alamaz, tarım ilacının yanına yaklaşamaz, islah edilmiş tohum ekemez duruma gelmiş, tecfeci ve tüccarın insanfina terkedilmiş, varsa traktörünü de satıp kara sabana dönmüş köylülerin ayakta duracak halleri kalmamıştır. Bu yüzden çok vahim boyutlara ulaşan tarım üretimindeki gerileme 1986 yılı içinde iyice belirginleşecek, hükümetin son uygulamalarının da etkisiyle katmerlenerek derinleşecektir. Bu durumda, yine aynı Dünya Bankası'nın nicedir Türkiye'ye dayattığı "Ortadoğunun bakkalı, manavı, sütcüsü olun" öğüdü bile, ulaşılmaz bir hayal olacaktır.

Evet birlik, ama halk düşmanlarına karşı

Kenan Evren, 27 Aralık'ta Maraş'ta yaptığı konuşmada bir kez daha 12 Eylül faşist darbesini savundu, ülkeyi "uçurumun kenarından", "bölünmekten", "kaostan" kurtardıklarını ileri sürdü, 12 Eylül'ü eleştirenleri bir kez daha suçladı, işkencelerin üstüne sünger çekmeye çalıştı, ülkede düşünce ve basın özgürlüğünün olmadığından yakınları kast ederek, "kimin ağzına kilit vurmuşuz?" dedi.

Anlaşılan diktatör Evren, demokratik güçlerin yükselen eleştirileri, kitlelerin istemleri karşısında çok tedirgindir. Kurduğu faşist çarkın yıkılıp gitmesinden, kendisinden hesap sorulmasından ürkmektedir. Bu nedenle ikide bir eski demagojileri tekrarlıyor ve kitlelerin, beş yıl boyunca herşeyi gözleriyle görüp anladıktan sonra dahi kendisinin bu safatalarına inancak kadar saf olduklarını sanıyor.

Kitleler bugün, terörü yara-

tanların da, cuntayı işbaşına getirenlerin de aynı güçler olduğunu zaten giderek daha açıkça kavriyor. Cunta, terörün asıl kaynaklarına dokunmadı, dokunamazdı. O, CIA'nın, MIT'in kirli planlarını açığa vuramaz, Kontr-Gerilla ve benzeri terör kuruluşlarına dokunamazdı. Evren ve takımının faşist MHP'ye ve onun yan örgütlerine karşı aldığı tedbirler ise göstermeliydi ve salt kamuoyunun gözünü boyamak içindi. Bu örgütler ve yüzlerce, binlerce demokratın, ilericinin kanına girmiş militanları, cuntanın mahkemelerinde bir bir aklanıp bırakıldılar. Türkiye'nin ikide bir cuntaya mektup yazıp: "benim görüşlerim şu anda iktidardadır, ben de tamamen sizin bu yaptıklarınızı yapmak istiyordum; bu nedenle içinde tutulmamı bir türlü anlamıyorum!" demesi boşuna değildi. Nitekim cunta sonunda Türkiye'yi de serbest bıraktı. O ve yandaşları, güçlerinden pek bir şey yitir-

meksizin, devlet çarkına, ANAP hükümetine daha da yerleşip kanlanarak bugün de sahnelerde.

Örnek olarak şu Maraş olaylarını alalım. 1978 yılında Maraş'ta bir katliam düzenleyen ve yüzlerce masum insanı katleden faşist örgütten hesap soruldu mu? Hayır. Mahkemenin idama mahkum ettikleri bile, Bay Evren ve tayfasının emirlerine göre karar veren "yüksek" mahkemenin verdiği bozma kararı ile paçayı kurtardılar.

Paşa Evren Maraş'ta birlik nutukları atıyor, "hepimiz kardeşiz", diyor. Halk bu ninnilere artık kanar mı? Kitleler Evren ve takımının iç ve dış tekellerin uşağı olduğunu beş yıldır yüzlerce örnekle görüp kavramadılar mı? Bir avuç ve dış para babasının çıkarı için halkı açlığa, sefalete, hastalığa, fuhuşa iten Evren ve takımı hangi birlikten söz ediyorlar?

İşçiler Bay Evren'e şunu sormazlar mı: "Neden grev

hakkımızı ortada kaldırdınız? Neden, sendikaları yok etmeye çalıştınız? Neden DİSK'i kapattınız?"

İşçiler, memurlar, esnafılar, halkın ezici çoğunluğu Bay Evren'e şunu sormazlar mı: "Geçen beş yıllık sürede bizim gelirimiz yarı-yarıya düşerken neden tekellerinki en az iki misline çıktı?"

Bugün de terör demagojisi yapan Bay Evren'e zindanlarda işkence altındaki onbinlerce tutuklu, onların yakınları, komando zulmünden kan ağlayan Kürdistan'ın milyonlarca köylüsü sormazlar mı: "Bize bunu yapanlar kim, siz değil misiniz?"

Kimsenin ağzına kilit vurulmamışsa, zindandaki Barış Derneği yöneticileri, bilim adamı ve yazar İsmail Beşikçi ve daha nice demokrat, ilericiler insan şunu sormazlar mı: "Biz neden buradayız?"

Evren ve takımının birlik ve kardeşlik çağrıları koftur, boştur. Evet, halk birlik olmalı, ama Evren'in buyruğu altında değil, onun faşist rejimini yıkmak, dağıtmak için. Birlik ama halkın çıkarları için, birlik ama halk düşmanlarına karşı.

Çünkü halk ancak böyle kurtulur.

TİP'liler hakkında kesin karar: Mahkumiyetler dizisi

Askeri Yargıtay Daireleri Kurulu Birinci TİP davası hakkında son kararı verdi. Böylece, yurt içinde ve dışında kaçak olarak görevlerini sürdüren ve yakalanıp ifadeleri alınmadığı için dosyaları ayrılmak zorunda kalanları dışındakilerden 12 Eylül öncesinin 4 Başkanlık Kurulu üyesi için yasanın öngördüğü en ağır had olan 12 yıllık ceza onaylandı; onlarla birlikte 9 merkez yöneticisi de 8'er yıla mahkum oldu. Ayrıca Genel Kurul, Başsavcının istem ve itirazlarını da redderek İstanbul ve İzmir gibi illerle birlikte 9 ilin yöneticilerinden 39 TİP'li hakkında verilmiş 5'er yıllık mahkumiyet cezalarını da onayladı. Askeri mahkemenin beraat ettirdiği, ancak ilgili yargıtay dairesince kraldan fazla kral taraftarlığı yapılarak "mahkum olmaları gerekir" görüşüyle beraatleri bozulan 8 kurucu üye hakkında yeniden beraat kararı vererek zevahiri de güya kurtarmış oldu.

12 Eylül'den sonra, 12 Eylül öncesi faaliyet-

lerinden dolayı haklarında soruşturma ve dava açılan TİP'liler yukarıdakilerle bitmiyor. İstanbul Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde açılan diğer bir davada İstanbul'un muhtelif ilçelerinden 9 TİP'li 5'er yıl hapis cezasına çarptırıldığı gibi, gene aynı mahkemede görülen diğer bir davada da Amasya ili yöneticisi ve üyelerinden 34 üye 5-15 yıl arasında değişen cezalara çarptırıldı. Yargıtay'daki bu dosyaların yanısıra 7 il ve 12 ilçeden toplam 164 yöneticisi hakkında 5-15 yıl ceza istemiyle açılan dava sürmekte. (Genel Başkan'dan militan üyesine kadar kimi tek tek veya birkaç üye hakkındaki açılmış ve ağır ceza ile sonuçlanmış davalar bu listenin dışındadır).

12 Eylül öncesinde anayasa ve yasa teminatı altında faaliyetlerini sürdüren TİP hakkında, asgari hukuk çerçevesinden yoksun olarak yürütülen ve nasıl bir sonuca bağlandığı veya bağlanacağı daha başından belli bu davalar da, diğer ben-

zerleri gibi, aslında her sefer bir tek olguyu, cunta rejiminin gerçek karakterini ortaya koymakta, karara bağlamaktadır. Faşizm, faşist terör, faşizmin devlet terörü.

TİP'liler, sıkıyönetim askeri mahkemesinde ortak savunmalarında bu gerçeği şöyle dile getirmişlerdi: "Burjuvazinin ergeç yasaları ve yasal teminatı hiçe sayıp bugün olduğu gibi bizleri yargılamaya çalışacağına bilincinde idik" ve eklemişlerdi: "Ulusal bağımsızlık için mücadele etmek suçsa biz bu suçu işledik. Halkımızın ekonomik demokratik özgürlüklerini geliştirebilmek için mücadele etmek suçsa, biz bu suçu işledik. Bu konuda verebileceğimiz hiçbir hesap yoktur. Bu davadaki konumuzda başından beri bu olmuştur... Bu bilinç ve kararlılıkla heyetinizi, halka ve tarihe karşı vereceğiniz karar için vicdanınızla ve sorumluluğunuzla başbaşa birakıyoruz".

Sol Birlik Sendikal Komitesi'nin değerlendirmesi :

Sendikal birlik ve işçilerin aktif savaşı

Sol Birlik Sendikal Komitesi tarafından hazırlanan ve aşağıda yayınladığımız durum değerlendirmesi ve ana hedefleri kapsayan metin, Sol Birlik'in sendikal mücadele ilkelerini ve ekonomik-demokratik-sendikal taleplerini belirliyor.

ÜLKEMİZDE SENDİKAL DURUM

Bugün Türkiye işçi sınıfı, sendikal hareketimiz tarihinin en bunalımlı ve en ağır koşulları altında bulunuyor. Savaşını bu zor koşullar altında sürdürüyor.

Gerçek işçi ücretleri sürekli gerilemekte, satın alma gücü azalmaktadır. Yatırımların durması sonucu işsizlik her geçen gün biraz daha büyümektedir.

İşçilerin faşizmin kölelik koşulları altında barbarca sömürülmesi ve kitlesel işsizlik, ülkemizi ve halklarımızı açlık, yoksulluk, ahlaksal düşüş, kültürel yozlaşma, kısacası toplumsal bir çürüme ve çöküşle karşı karşıya bırakmaktadır.

Bu olumsuz gelişmenin tek sorumlusu, 12 Eylül askeri darbesi ve bugün ülkemizde süren faşist diktatörlüktür.

12 Eylül 1980 darbesinden sonra, işçi sınıfımız, emekçi halkımız, Kürt ulusal hareketi ve demokrasiden yana olan güçler üzerinde kanlı ve acımasız bir terör uygulandı. Bu kanlı terörün sivri ucu işçi sınıfımıza yöneltili.

Daha darbenin ilk günü, DISK ve DISK'e bağlı sendikaların faaliyetleri durduruldu. Yöneticileri ve pek çok üye ve militanı gözaltına alındı. DISK davası bugün de kapsamındaki sanık sayısı daha da artırılmış bir durumda sürüyor. Türk-İş'in çalışmaları kısıtlandı, ülkemizde sendikal yaşam tümü ile askıya alındı.

Sendikal demokratik haklar ortadan kaldırıldı. İşçi sınıfının on yıllarca süren kahırlı ve fedakâr çalışmaları ve savaşı sonucunda elde edilmiş bir dizi ekonomik ve sosyal hakları süngü zoru ile ellerinden alındı.

Cunta tarafından yürürlüğe sokulan anayasa ve anayasaya bağlı olarak yeniden biçimlendirilen, "sendikalar", "toplular" ve "grev" ve daha birçok iş yaşamını ilgilendiren yasalar sendikal hak ve özgürlükleri tümünden ortadan kaldırdı. İnsan hakları evrensel bildirgesine, ILO ve çeşitli uluslararası anlaşmalara tamamen aykırı düşen ve faşist bir karakter taşıyan bu yasalar:

- İşçilerin sendikal örgütlerini özgürce oluşturmalarını engelliyor.

- Toplu sözleşmelerin özgür bir ortam içinde yapılmasını yollarını kapıyor. İşçilerin en temel hakkı olan grev hakkını bir savaşım aracı olarak kullanılmaz bir hale sokuyor. En azından bu hakkın kullanılmasının önüne aşılması güç engeller getiriyor.

- İşçileri sendikası kalmaya özendiyor. İşyerlerinde aktif ve canlı bir sendikal faaliyetin sürdürülmesini yasaklıyor.

- Sendikalar üzerinde ağır bir devlet müdahalesi ve denetimini getiriyor. Sendikaları politika ve toplumsal savaşın dışında tutarak onları tamamen göstermelik örgütler haline dönüştürmeyi amaçlıyor.

- Sayıları bugün milyonu aşan ve suni bir ayırımla memur statüsünde gösterilen emekçilere sendikal örgütlenme hakkı tanınmıyor.

- Kısacası bu yasalar, sendikal hak ve özgürlükleri, işçilerin ekonomik, demokratik haklarını tümünden ortadan kaldırmıştır.

Ülkemizdeki sendikal durumu böylece belirttiğimizden sonra, sendikal savaşımın önündeki en temel iki hedefi şöyle formüle edebiliriz. Birincisi, faşist karakterli, anayasa ve iş yaşamını ilgilendiren yasaların ortadan kaldırılması, bu yasaların demokratik bir içerikte değiştirilmesi ve yeniden biçimlendirilmesi. Gasp edilen sendikal, demokratik hakların elde edilmesi için aktif bir savaşım yürütülmesi. İkincisi, işçi ücretleri bugün reel olarak 1963'ün bile altına düşmüştür. Sadece diktatörlük koşulları altında geçen son beş yılda reel ücretler yarı yarıya azalmıştır. Satın alma gücünün iyileştirilmesi ve ücretlerin, maaşların yeniden belirlenmesi için aktif bir savaş yürütülmesi.

Kuşkusuz bu hedeflere ulaşmada, doğru bir sendikal politikanın saptanması, sendikal savaşımın tutarlı bir önderliğinin gerçekleştirilmesi ve yığınların savaşa çekilmesini sağlayarak usta bir politikanın izlenmesi belirleyici önemdedir.

Bu konuda en büyük görev Sol Birlik'e ve onu oluşturan partilere düşüyor.

SENDİKAL POLİTİKAMIZ:

Sol Birlik'in sendikal harekete ilişkin politikasının esasını sendikal birlik politikası oluşturur. Kuşkusuz böylece bir sendikal birlik işçilerin özgür iradesine ve gönüllü birliğine dayanmalıdır. İşçilerin özgür iradesi sonucu oluşacak bu birlik sendikal hareketi, sendika içi demokrasiyi teminat altına alan, faşist ideolojiyi mahkum eden, her türden uzlaşmacı görüşlere karşı çıkan ve sınıf konularından hareket edecek bir zeminde yükselmelidir. Yine bu birlikçi sendikal örgütlenme sınıf çıkarlarını savunan çeşitli ülkelerin ulusal sendikal örgütleriyle ve bu konudaki uluslararası sendikal örgütlerle çok yönlü ilişkiler içinde olmalı, enternasyonalist görevlerin bilinci içerisinde dünya sendikal hareketinin ayrılmaz parçası haline gelmelidir.

Gerek ülkemizde yaşadığımız ve gerekse uluslararası sendikal hareketin deneyleri gösteriyor ki, bu ilkelere dayalı bir birlikçi sendikal örgüt yaratmanın önünde, hâlâ ciddi ve aşılması gereken engeller vardır. Sınıf çıkarlarını savunan ve sendikal birliği gerçekleştiren bir sendikal örgütlenme ancak, işçi sınıfının kitlesel savaşımıyla ve kendi öz deneylerinin bilincine vararak atacakları adımlarla gerçekleştirilebilir. Ve sendikal hareketin birliği adım adım bir süreç içerisinde

gelişip ete kemiğe bürünebilir.

Bugün ülkemizde yaşanan faşizm koşulları dikkate alındığında ve sendikal hareketimizin somut durumu tahlil edildiğinde bazı istisnalar bir yana, tüm işçilerin Türk-İş ve bağlı sendikalarına üye oldukları somut bir gerçektir. Bu, işçilerin özgür iradelerinin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkmamış olsa da nesnel bir durumdur ve dikkate alınmak zorundadır. Ülkemizdeki sendikal işçilerin hemen tamamına yakın bir çoğunluğunu bugün bünyesinde toplayan Türk-İş, hem sendikal hareketin ülke politikasında ağırlıklı bir etmen olması, hem de sendikal birliğin gerçekleşmesinde bir araç haline gelmesi bakımından önemli olanakları ve elverişli koşulları ortaya çıkarmıştır. Buradan kalkarak, Türk-İş ve bağlı sendikaları, işçilerin sendikal birliğinin sağlanmasında birer örgütsel araç haline getirilebilir. Ve getirilmesi için de çaba gösterilmelidir. Ayrıca, örgütsel varlığı geçmişe dayanan veya sonradan oluşturulmuş bağımsız sendikaların da Türk-İş'e üyelik başvurusu halinde, Türk-İş'in bunları üyeliğe kabul etmeme direncinin kırılması için çaba gösterilmelidir.

Sol Birlik sendikal komitesi, Türkiye sendikal hareketinin içinde bulunduğu somut durumdan hareketle Türk-İş'i sendikal birliğin sağlanacağı bir örgütsel araç olarak değerlendirirken, Türk-İş'in örgütsel konumunun ve özellikle tepe yönetiminin bugüne kadar sergilediği olumsuz tutumu gözlemlemekten gelmiyor.

Geçmiş bir yana bırakalım. Sadece son beş yıla baktığımızda şunları görebiliyoruz:

Türk-İş yönetimi 12 Eylül darbesini yapan generaller cuntasıyla uzlaştı. İşçi sınıfının, sendikal hareketin çıkarlarına ihanet etti. Cuntanın işçi sınıfına ve sendikal harekete baskılarına boyun eğdi. Kendi üyeleri de dahil tüm işçilerin kazanılmış hakları ellerinden alınırken sessiz kaldı. DISK'e, kapatılan sendikalara ve tutuklanan sendika yöneticilerine kara çalmaya kalkıştı. Asgari mesleki dayanışmadan bile uzak durdu.

Dahası, cuntanın işçi, emekçi düşmanı anayasası bizzat Türk-İş başkanı tarafından desteklendi. Ve işçiler bu anayasaya oy vermeye çağırıldı. Sendikal demokratik hakları yok eden yeni yasalar hazırlanır ve yürürlüğe sokulurken Türk-İş yönetimi tarafından aktif bir tutum takınılmadı, cunta hükümetine Türk-İş genel sekreteri bakan olarak verilerek tüm bu işçi karşıtı uygulamalara adeta ortak olundu.

Türk-İş yönetiminin bu olumsuz davranışları, onun tepe yönetimindeki gerici faşist öğelerin daha da güç kazanmasının maddi ortamını yarattı. 1982'deki kongresinde Türk-İş yönetimi iyice gerici faşist yanlılarının güdümüne girdi. İlerici, sosyal demokrat sendikaların yönetimdeki ağırlığı önemli ölçüde azaldı. Bu 1983 sonu kongresinde daha belirgin bir hal aldı. Tüm bu olumsuzluklar ve kimi yerde ihanete varan uygulamalar gözden uzak tutulmamakla birlikte yine de burada, gerici Türk-İş yönetimiyle, onun yüzbinlerce üyesini ve onların bağrındaki ilerici potansiyeli birbirinden ayırmak gerekiyor.

Ayrıca bugün Türk-İş tepe yönetiminin teslimiyetçi tutumunu benimsemeyen daha aktif bir sendikal faaliyetten yana bir dizi sendikadan da Türk-İş üyesi olduğunu unutmamak gerekiyor.

Türk-İş üyesi işçiler, faşizm ile uzlaşmayı reddeden, dürüst, namuslu, sınıf çıkarlarından yana kişilerin yönetiminde oldukları birçok sendika, özellikle toplu sözleşmelerin ve grev uygulamalarının önündeki engellerin aşılmasını istiyorlar. Sendikal, demokratik hakların yeniden kazanılması için Türk-İş'in daha aktif bir sendikal politika yürütmesini dile getiriyorlar. Bunun sağlanması için yığınlar protesto eylemlerinin yapılması görüşü ve önerileri Türk-İş içerisinde giderek yaygınlık kazanıyor.

Ayrıca bugün, geçmişte cuntanın yasaklamasına, Türk-İş yönetiminin yoğun engellemelerine karşın, DISK üyesi işçilerin ezici bir çoğunluğu Türk-İş üyesi sendikalarda örgütlenmiş bulunuyor. İşçi sınıfımızın sendikal alandaki bu en ilerici ve bilinçli kesimleri kendi bilgi ve sendikal savaşım geleneklerini, Türk-İş'li sınıf kardeşlerine aktarıyorlar. Bu sendikal alanda, mücadele ruhunu daha da biliyor ve yükseltiyor.

DISK amaç ve ilkelerinin Türk-İş'e taşınması ve işçi tabanı tarafından derinlemesine kavranması için çabalar yoğunlaştırılmalıdır. DISK'in savaşkanlık ruhunun birer ifadesi olan "taban söz ve karar sahibidir", "hak verilmez alınır", "genel grev hakkımız söke söke alınır", "uzlaşmacılık değil sınıf savaşımı" gibi ve benzeri bilgiler, tüm işçilerin sahip çıkacağı ana bilgiler haline getirilmelidir. Kısacası DISK'in savaşkan geçmişi ve geleneği Türk-İş'te yaşatılmalıdır.

Bunlar başarıldığı oranda, Türk-İş sınıf konularından hareket eden bir sendikal konfederasyon haline getirilebilir, savaşkan bir örgüte dönüştürülebilir. Bunun maddi temeli bugün her zamankinden fazla vardır.

Sol Birlik sendikal komitesi, bu amacın gerçekleşmesi için tüm olanaklarını kullanarak mücadele edecektir. Ayrıca Sol Birlik sendikal komitesi, Türk-İş'in böylece bir örgüt haline gelmesi için çaba gösteren, çeşitli sendikal çevreleri, değişik eğilimli sol güçleri destekleyecektir.

SENDİKAL HAREKETİMİZDE ZARARLI ÖRGÜTLENMELER VE EĞİMLER:

Sol Birlik sendikal komitesi, sendikal birlik ve sendikal aktivitelerin artırılması politikasını saptarken, sınıf çıkarlarına zarar veren sendikal örgüt ve eğilimleri de sergilemeyi ve bunlara karşı mücadele yürütmeyi görev bilir. Bu örgüt ve eğilimler şöyle sıralanabilir;

1) MİSK: Kurulduğu günden itibaren faşist bir terör örgütü olarak ortaya çıktı. Tüm yönetici ve militan kadroları, birçok cinayette elebaşı rolü oynadılar. Bugün de faşist diktatörlük bu terör örgütünü, sendikal harekete karşı yıkıcı ve bölücü bir araç olarak kullanmaya ve onu palazlandırmaya çalışıyor.

Sol Birlik, faşist ideolojiyi işçi saflarına taşımaya ve işçi sınıfını zehirlemeye kalkışan ve sadece adı sendika olan bu terör örgütüne karşı aktif bir mücadele yürütecektir.

2) HAK-İŞ: Dinci ideolojiyi sendikal politikanın ana eksenine haline getiren bu sendikal konfederasyon, dar örgüt çıkarlarından hareket ediyor, sınıf gerçeğini bulandırmaya, silikleştirmeye çalışıyor.

Sol Birlik, sınıf birliğine zarar veren bu türden eğilimlere karşıdır. İşçilerin bu tuzaklara düşmemesi ve uyanık davranması için, aydınlatıcı bir çalışma sürdürülecektir.

3) Sol Birlik, demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırıldığı doğru tesbitinden yola çıkarak sendikal alanda legal çalışmaların olanaksızlığı ileri süren, veya böylece çalışmalarını yararsız görüp küçümseyen dar, sektörel yaklaşımları, sendikal hareketin bir çocukluk hastalığı olarak değerlendirir, mahkum eder. Bu anlayışı savunulara karşı sendikal ideolojik bir mücadele yürütür.

4) Sendikal harekette dikkate alınması gereken bir diğer yanlış eğilim de budur:

Bazı sendikal çevrelerin, Türk-İş tepe yönetiminin teslimiyetçi tutumunu ileri sürerek, merkezi bir sendikal birliğin yarar ve olanaklarını görmezden gelen bir yaklaşım sürdürmeleridir. Bu yönde Türk-İş tepe yönetiminin rejimle uzlaşmayı esas alan tutumlarını ve bu yöneticilerin işçi sınıfı nezdinde itibarsızlaşan konumlarını da fırsat bilerek ayrı konfederasyon kurma önerilerini ortaya sürmeleridir.

Oysa Türk-İş tepe yönetiminin gerici ve teslimiyetçi politikasına karşı atılması gereken adım, Türk-İş'i, faşizm ile uzlaşmayı reddeden mücadeleciler bir örgüt haline dönüştürmek olmalıdır. Bunun için en başta yapılması gereken sosyal demokratlarla, diğer sol güçler arasında örülmeye çalışılan duvarın yıkılması ve sendikal eylem birliğinin gerçekleşmesi için çabaların artırılmasıdır. Tabanın harekete geçirilmesidir. Bu tür çalışmanın yürütülmesi, Türk-İş'teki teslimiyetçi politikanın aşılmasıyla sınırlı kalmayacak, genel olarak örgütü, Amerikan sendikacılığının zararlı etkilerinden, AAFLI (Asya ve Afrika hür çalışma enstitüsü) gibi CIA bağlantılı karanlık kuruluşların denetim ve tasallutundan kurtaracak, yönetime namuslu, dürüst sınıf çıkarlarından yana sendikacıların gelmesinin yolunu açacaktır.

SOL BİRLİK'in EKONOMİK-DEMOKRATİK-SENDİKAL TALEPLERİ:

Sendikal görevlerin eksiksiz yerine getirilmesi için sadece doğru bir sendikal politikanın saptanması yeterli değildir.

Bu politikanın yaşama geçmesi için işçi yığınlarının aktif savaşı gerekiyor. Bunun için işçi sınıfının uğruna savaşacağı acil talepleri tesbit edip göstermek gerekiyor.

Bugün bu can alıcı talepleri şöyle sıralayabiliriz:

1) Anayasa ve sendikal yasalar değiştirilmeli, gaspedilen sendikal hak ve özgürlükler geri alınmalıdır.

2) DISK ve üye sendikalarının davası durdurulmalı, DISK ve üye sendikaları özgürce çalışma hakkına kavuşmalıdır. DISK ve üye sendikalarına özgürlük, güncel bir talep haline getirilmelidir.

Burada hemen belirtmeliyiz ki, DISK'in özgürlüğüne kavuşmasını istemek, Sol Birlik'in sendikal birlik politikası ile çelişmiyor. Tam tersi, DISK'in yeniden çalışmaya başlaması işçilerin özgür iradelerini kullanarak sendikal birliğin oluşmasında olumlu bir etki yapabilecektir. Sol Birlik, DISK'in özgürce çalışma olanaklarına kavuştuğu koşullarda da sendikal birlik politikasını savunacak ve bu doğru hedefin başarıya ulaşması uğrunda çaba gösterecektir.

3) Başta TÖB-DER olmak üzere memurların kapatılan demokratik yığın örgütleri yeniden özgürce çalışma olanaklarına kavuşmalıdır. Tüm memurlara grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklar tanınmalıdır.

4) 12 Eylül öncesi var olup da, cunta yüksek hakem kurulu ve çeşitli yasa, tüzük ve kararnamelerle işçilerin ellerinden alınan ekonomik, demokratik, sosyal hakları geri verilmelidir. (Emeklilik kıdem tazminatı, işçi sağlığı iş güvenliği, ücretli izinler, iş garantisi, 1 Mayıs kutlaması vb..)

5) Koğuşurma, tutuklama ve sendikal aktivitesi nedeni ile işten atılan tüm işçiler yeniden işlerine döndürülmelidir. Bu işçileri sürekli işsizlik ve açlıkla karşı karşıya bırakmak için oluşturulan kara listeler yırtılmalıdır.

6) İşçilere sendikal iradelerini özgürce kullanacağı referandum hakkı tanınmalıdır.

7) Fabrikalarda, bürolarda, tüm işyerlerinde faşizmden destek alan patronların iş koşullarını daha da ağırlaştırın uygulamalarına son verilmelidir. İşyerleri ve iş koşulları demokratikleştirilmeli ve bu koşulların saptanmasında işçiler de söz sahibi olmalıdır.

8) Kadın ve genç işçiler özel olarak korunmalı, bunların iş koşulları hafifletilmelidir.

9) Tarım işçileri sosyal sigortalar kapsamına alınmalı, tüm çalışanlar sosyal güvenliğe kavuşturulmalıdır. Bakıma muhtaç emekli dul ve yetimler devlet tarafından özel olarak korunmalıdır.

10) İşsizlik sigortası kurulmalı, bunun mali finansmanı işverenlerden kesilecek primlerle sağlanmalıdır.

11) Tüm çalışanlara haftada iki gün tatil yapma hakkı tanınmalı, haftalık çalışma süresi ücret kaybı olmaksızın 40 saate indirilmelidir.

12) Çalışan herkesin yılda en az bir ay ücretli izin hakkı olması, tatil yapma olanağı sınırlı olanlar devlet tarafından desteklenmelidir.

13) Son beş yılda reel ücretler yarı yarıya gaspedildi. İşçi ücretleri, memur maaşları, emekli aylıkları ve asgari ücret, satın alma gücünü köklü biçimde artıracak şekilde yeniden belirlenmelidir.

14) Vergi reformu yapılmalı, ücretlilerin vergi yükü köklü biçimde azaltılmalıdır.

Sol Birlik bu ve benzer talepleri bugün işçilerin en acil talepleri olarak saptar. İşçi sınıfının, sendikal hareketin, bu taleplerin gerçekleşmesi için atacağı her adımı destekler.

SBKP 27. Kongresi 25 Şubat'ta başlıyor

Dünya halklarının yolunu açan adımlar

Sovyetler Birliği sosyalist toplumu mükemmelleştirme, komünizme doğru ilerleme yolunda, tarihinin yeni ve önemli bir aşamasının eşliğinde bulunuyor. Sovyet toplumunun yönetici ve örgütleyici gücü olan SBKP, bütün Sovyet insanları bu aşamanın niteliğini ve içeriğini ortaya koyan tarihsel belgeleri tartışıyor. SBKP'nin 25 Şubat 1986'da başlayacak olan 27. Kongre'sinde görüşülecek yeniden kaleme alınan Parti Programı taslağı, 1986-1990 yılları arasında ve 2000 yılına kadarki dönemde gerçekleştirilecek plan tasarıları, sosyal-ekonomik gelişmeyi hızlandırma temelinde Sovyet toplumunun nitel bakımdan yepyeni bir refah düzeyine yükseltilmesini, Sovyet insanlarının maddi ve manevi yaşam düzeyinin kat kat artırılmasını öngörüyor. Bu belgelerin her düzeyde nasıl tartışıldığını görüşen SBKP MK Politik Bürosu, tartışmaların demokratik bir temelde, ciddi bir biçimde ve yaratıcı bir nitelikte sürdüğünü saptadı.

Kuzey komşumuz SSCB'de tartışılmasına devam eden plan tasarılarından iki yerli belirtelim: Önümüzdeki 15 yılda Sovyetler Birliği'nin ekonomik potansiyeli iki katına çıkarılacak. Yani 68 yıllık Sovyet iktidarı döneminde sağlanan bütün ekonomik potansiyel bu kez 15 yılda elde edilecek. 2000 yılına kadar sağlanacak bu büyüme temelinde Sovyet insanlarının kişi başına düşen reel gelirleri 1,6-1,8 kat artacak. Temel gıda malları fiyatlarının yıllar boyu değişmediği, kiraların aile gelirlerinin yüzde 3'ünü geçmediği, sağlık hizmetlerinin ve eğitimin parasız olduğu bir ülkede bunun ne anlama geldiğini tasavvur etmek, yiyecek fiyatlarının neredeyse her gün arttığı, kiraların yalnız geçen yıl iki kat yükseldiği, tıbbi yardım ve okul paralarının halkın belini büküştüğü Türkiye gibi bir ülkenin insanları için hiç de kolay değil.

Sovyetler Birliği bu günlere hiç de kolay gelmedi. Emperyalizmin yolaçtığı savaşlar nice değerleri yoketti. Yalnız 2. Dünya Savaşı'nda 20 mil-

yon kurban veren Sovyet halkı, yine de, SBKP'nin yönetiminde dev adımlar attı, tarihsel kazanımlar elde etti. SBKP Marksizm-Leninizm ülkelerine bağlı devrimci bir eylem partisi olduğunu pratikte gösterdi. Her tarihsel aşamada SBKP, Programına aldığı bilimsel temele dayalı görevlerin yaşama geçirilmesini sağladı.

1903 yılında yaptığı 2. Kongre'sinde Bolşevik Partisi, 1. Programını kabul etti. Bu Program ışığında Rusya işçi sınıfını, köylüleri, bütün emekçileri önce Çarlık rejimine karşı, daha sonra kapitalist düzene karşı savaşımında seferber etti. Birbirini izleyen üç devrimde yığınları yönetti. 1917 yılında, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi sonucunda Rusya proleteryaasının politik erki ele geçirmesiyle, tarihin ilk işçi-köylü devleti kuruldu. Böylece sömürü ve ezgisiz yeni bir dünyayı kurma aşaması gündeme geldi. Bu yoldaki adımları SBKP başarıyla yönetti. Büyük zorluklara karşın, insanlık tarihinde görülmemiş dönüşümler gerçekleştirildi.

1919'da Partinin 8. Kongresi toplandı. Kongrede kabul edilen 2. Program sosyalizmi kurma görevini temel hedef olarak belirledi. Bizzat Lenin'in geliştirdiği sosyalizmi kurma planını Sovyet halkı görülmeyen güçlükleri yenecek yerine getirdi. Ekonominin elektrik enerjisiyle donatılmasını öngören ilk perspektif planı-GOELRO (1920), Yeni Ekonomik Politika Programı-NEP (1921'de 10. Kongrede onaylandı), Tarımı Kooperatifleştirme Programı (1927'de 15. Kongrede onaylandı) gerçekleştirildi. Komünist Partisinin yönetiminde, yüce amaçlar uğrunda Sovyet insanları nice kahramanlık örnekleri verdi. Sonuçta Sovyetler Birliği'nde sosyalizm somut bir gerçek oldu.

1961'de yapılan SBKP'nin 22. Kongresi de yeni bir dönemin simgesi oldu. Bu Kongre'nin kabul ettiği 3. Parti Programı temelinde tüm ülkede yaşamın bütün alanlarında dev adımlar atıldı. Program hedefler... gerçeğe gerçekleştirilmesiyle Sovyetler Birliği'nde üretici güçler hızla gelişti, ekonomik ve sosyal ilişki-

ler, sosyalist demokrasi ve kültür alanlarında, yeni insanın oluşması yolunda büyük gelişme sağlandı. Bütün bunlar SSCB'nin gelişmiş sosyalizm aşamasına girmesi sonucunu getirdi. Bunlar aynı zamanda Sovyet devletinin emperyalizmin saldırdığı, ülkelerin içişlerine karışma politikasına, savaşa ve militarizme karşı savaşımında, dünyada barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme uğrunda kavga-

da oynadığı rolün, yapıcı etkilerinin artmasını da getirdi. SBKP bütün bu olanakların sosyalizmin saygınlığının artırılmasına ve barış davasının güçlendirilmesine kullanmak için özen gösterdi, gösteriyor. Yaşam, SBKP'nin 3. Programının temel teorik ve politik doğrultularının haklılığını kanıtladı. Bununla birlikte, biriken deneyimler, Sovyetler Birliği'nin gelişme perspektiflerinin, dış politikadaki

görevlerinin günümüz koşullarına göre daha tam ve somut biçimde belirlenmesine olanak veriyor. SBKP'nin 27. Kongresi'nin temel görevlerinden biri de bu olacak. Kongreye sunulmak üzere, bu noktadan hareketle yeniden kaleme alınan ve milyonlarca Sovyet insanının katkılarıyla daha da geliştirilen SBKP 3. Programı, sosyalizmin planlı bir biçimde ve her bakımdan mükemmelleştirilmesini ön-

görüyor. Bugünkü biçimiyle bu Program aynı zamanda Sovyet toplumunun komünizme doğru güçlü adımlarla ilerleme Programıdır. Ve bu ilerlemenin temelinde ülkenin sosyal-ekonomik gelişmesini büyük ölçüde hızlandırmak, halkın yaratıcı gücünü sonsuz inanç yatıyor. Tek sözle SBKP'nin temel ideolojik ve politik belgesi, barış ve daha ileri toplumsal hedefler programıdır.

İslâmiyet, Kürt Devleti ve "ikinci İsrail"

Geçtiğimiz ay Türkiye Başbakanı Turgut Özal İran'a bir gezi düzenledi. Özal'ın İran'a yaptığı son gezi sırasında görüşme gündemi yalnızca ticari ilişkilerle sınırlı değildi.

Türkiye'nin Irak-Iran savaşında arabuculuk yapma istemi, muhtemelen yeniden gündeme gelmiştir. Ama İran'ın, şimdiye dek Türkiye'nin bu konudaki sözde girişimlerini ciddiye almadığı da açık. Türk yönetimi ise, bir yandan savaşın yarattığı tica-

ri olanaklardan, her iki ülkeye de ticaretini artırarak yararlanmak istiyor, diğer yandan da savaşın alabileceği yeni boyutlardan ürüyor. Özellikle de Kürdistan'a ilişkin gelişmelerden "ciddi biçimde endişe" ediyor.

Nitekim son ziyaretin önemli bir gündem maddesi Kürt sorunu oldu. Basına yansıdığı kadarıyla Türkiye ve İran, "ayrılıkçı güçler" olarak niteledikleri Kürt halkının yurtsever güçlerine karşı iş-

birliğini sıklaştırmayı kararlaştırdılar.

Son günlerde Irak Kürdistanı'nda mücadele yürüten yurtsever örgütler arasındaki sürtüşmelerin yumuşaması, Yurtseverler Cephesi CUD ve Kürdistan Yurtseverler Birliği KYB arasında görüşmeler olması ve daha geniş bir cephe yaratılması konusunda olumlu bir havanın ortaya çıkması, Türk faşist yönetiminin tedirginliğini artırmıştır.

Tercüman gazetesi, İranlı

yetkililerin, "ayrılıkçı güçlerle" başa çıkabilmesi için "Türkiye'ye tam destek" vermeyi kabul ettiklerini ileri sürüyor ve onların ağzından şöyle diyor: "Ayrılıkçı devlet tam bir ikinci İsrail olur"...

Tercüman, İranlı "yetkililerin", "ABD ve Sovyet emperyalizminin bölgede bağımsız bir ayrılıkçı devlet kurmak için yoğun faaliyetlerde bulduklarını" iddia ettiklerini de ekliyor...

Devami 7. sayfa

İslam, Dewletê Kurdan û "İsraila duwemin"

Dı meha bori da, serokwezirê Tirkîyê Ozal çû İranê. Hukma Tirkîyê ji aliyê dî şerên navbeyna herdu dewletan -İran û Iraq- feyde dibîne û ticareta xwe pêşta dibe, ji aliyê dî ji ji bûyêrên ku li Kurdistanê pêk tînin dîtirse.

Dî ve gerê da, dan û standina herdu dewletan ne tenê li ser ticaretê bû; li bernamê wan da xalek ji li ser pîrsa Kurdan ci girt. Gor rojnâmê Turk, hukma İran û Tirkîyê diji hêzên welatparêz ya gelê Kurd, dan û standinê xwe wê hin ji xurttir bînin.

Van rojên dawî pêştaburina dan û standinê hêzên Kurdistanê Iraqê yê welatparêz, nêzikbûna CUD û YNK, bo pêkanina cepheyek nu, tirs û xof xiste dilê hukma faşî ya Turk.

Gor eyanên rojnama Tercüman, ji bo pelixandina "hêzên cudabûyî" (burjuvaziya Turk û berdevkên wi hêzên welatparêz a Kurdistan ra şa dibêjin), hukma İran wê alikariya hukma Tirkîyê bike. U rojnama Tercüman ji devê wan dibêje, ku "dewletek wusa cudabûyî wê bibe İsraila duwemin"! Tercüman hin ji pêşta diçe û dîwîse: İrani dibêjin ku "emperyalizma Emeriki û Sovyet dixwazın ku li heremê dewletek cudabûyî pêk binin û ber wê yekê karen xwe pêşta dibin".

"Emperyalizma Emeriki û Sovyet" bi hevra tevayî dewletek cudabûyî (dewletek Kurdan) pêkbînin! Ev propagandayek derew e. Ev derew ji aliyê hukma Evren-Ozal û rojnâmê van tê kirin. U derewên xwe ewqas pêşta dibin, ku

zamanên xwe li ser efendiyên xwe Emerika ji dirêj dînin û jê ra dibên "emperyalist". Ew diji tevgera gelê Kurd çî ji destên wan tê dînin... Bî van derewan dixwazın ku hemû kesan bixapînin.

Ev "dewleta cudabûyî" li nav cûmeta islami da wê bibe "İsraila duwemin"! U "dewletên emperyalist bî destê wi dewletî ji dan û standinê welatên islam bîdın qutkirinê"...

Hukma İranê ji bî navê islami pîr derewan dînin. Bo çî mafê gelê Kurd nasnakî? Bo çî rênadın, ku gelê Kurd bî xwe, xwe rê bibe?

Hukma Evren-Ozal, bî alikariya dewletên emperyalist diji Bulgaristana sosyalist propagandayek neheq dajon. Li Konfiransa Welatên İslam da diji Bulgaristan bîray derxistin. Ger dilê wan bo islam ewqas dişewite, çîma mafên gelê Kurd, ku 12 milyonê bêtr li nav dewletê Tirkîyê da dîjin, nadın? Ew kesên, ku mafên gelê Kurd a netewî û demokratik dixwazın, êşkencan dibînin, tînin kuştın, li zindanan in? Teda û zulm dibînin? Bî derewan ve mirov nikare rastiyên weşere.

Ser dewleta Kurdan ji, ku ev dibêjin ango wê bibe "İsraila duwemin" rûşeyek dînin e. Kes hewcedariya ve kari nine. Hukma Evren-Ozal, Tirkîyê bî xwe kirine İsraila duwemin. Ji wê rûşeyê xilasbûn, ji qutkirina pêwendiyên emperyalizm û ruxandina hukma Evren-Ozal, xilaskirina Tirkîyê û Kurdistanê Tirkîyê, ku ji bo welatên cînar bûye cîgehêk êrişker, derbas dibe.

Aralık ayı içinde Roma ve Viyana havalanlarına yapılan FKO'den ayrılan Abu Nidal grubunun sorumluluğunu taşıdığı iddia edilen terör eylemleri, ABD emperyalizmine nihayet yıllardır planladığı Libya saldırısına bahane teşkil etti. Reagan önce Libya'ya yardımcı İsrail ile birlikte silahlı müdahalede bulunma tehdidini savurdu. Ancak, uluslararası alanda -Kaddafi'ye karşı en gerici Arap rejimleri dahil- büyük tepkiler görüncü, bu kez geniş çaplı bir ekonomik ambargo kararı aldı. Bu karara katılmaları için Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) ülkelerine de baskı yaptı. Bu yazının yazıldığı sıralarda AET ülkelerinden Yunanistan, İngiltere ve Hollanda ambargoya karşı çıktılar, Federal Almanya çekimser bir tutum takındı, İtalya ise sadece askeri malzemelerde ambargo uygulayacağını açıkladı. Konunun AET çapında görüşülmesi 12 ülkenin dışişleri bakanları toplantısının gündemine alındı, ancak AET çapında ambargo kararı çıkmayacağı görüldü.

ABD, Libya ile her türlü ithalat ve ihracat işlemini durdurmanın yanı sıra, Libya'nın ABD bankalarındaki paralarını da bloke etti ve orada görevli tüm ABD vatandaşlarını geriye çağırdı. Arap ülkeleri dışişleri bakanları ise aldıkları bir kararla Libya'ya her türlü destek ve güvence verdiklerini açıkladılar. SSCB Afrika Enstitüsü Başkanı Anatoli Gromiko yaptığı bir açıklamada, ABD'nin çok tehlikeli bir oyun oynadığını ve Libya'nın anti-emperyalist tutumu ile

ABD çılgınlığa devam ediyor: Hedef sadece Libya değil!

tüm Arap ülkelerinin çıkarları yönünde davranışını belirtti. Türkiye'deki faşist yönetim bile ambargoya karşı çıktı. ABD, tüm yaptıklarına ve yapmayı tasarladıklarına gerekçe olarak Libya'nın "yeryüzünde devlet terörü" uyguladığını gösteriyor ve uluslararası alanda kaynağı sözümona belli olmayan tüm terör olaylarını bu ülkenin üstüne yıkmaya çalışıyor.

Ancak sorun, gerçekten bir Libya sorunu mudur? Kesinlikle hayır. ABD emperyalizmi, Libya ve onun lideri Kaddafi'yi hedef göstererek FKO ve Arap ülkelerini birbirine düşürme, kamuoyunu ABD'nin saldırgan politikasına alıştırmaya, Grenada'dan sonra Libya, Nikaragua ve diğer "gerekli" ülkelere saldırma planlarının kapısını açmaya yönelmektedir. Terörü önleme ve cezalandırma bahanesiyle antiemperyalist, ilerici, demokratik ülkelere müdahale etmenin hazırlıkları meşrulaştırılmak istenmektedir. Reagan'ın bu politikasında baş destekçileri ise, İsrail ve ırkçı Güney Afrika rejimleridir.

Amerika'daki siyonistlerin yayın organı "Commentary" dergisinde çıkan bir yazıda siyonistlerin ve askeri-ekonomik yapı-

nın önde gelen sözcülerinden Norman Podhoretz şöyle diyor: "ABD için Tel-Aviv'i desteklemekle Sovyetler Birliği'ne karşı kesin askeri üstünlük sağlamak arasında ayrılmaz bir bağ vardır. Bu nedenle silahlanmanın kontrol edilmesini gerektirecek acı bir gerekçe de düşünülemez. Tersine, bu çağımızın bir batıl itikadıdır." 1984 şubat ayında yazılmış olan bu makaleye Federal Almanya'nın en önemli burjuva gazetelerinden "Die Welt" in başyazarı Herbert Kemp'in şu sözlerini de ekleyelim: "Kaddafi ile ancak onun kendi egemenlik alanı içinde etkili bir savaşım olasıdır, bu nedenle günün birinde doğrudan müdahale kaçınılmaz olacaktır."

Reagan, 3 Nisan 1984 günü "138 nolu ulusal güvenlik emri"ni imzaladı. Federal Almanya basın ajansının verdiği bilgiye göre bu emir, ABD silahlı güçlerine "ABD çıkarlarının gerektirdiği durumlarda ülke dışında teröre karşı caydırıcı silahlı önlemler alma veya cezalandırma" yetkisini tanıyor. "Washington Post" gazetesi 3 Kasım 1984 tarihli sayısında CIA başkanı Casey ile dışişleri bakanı Shultz'un hazır-

ladıkları bir operasyon planının Reagan tarafından onaylandığını bildirdi. Bu plana göre ise CIA tarafından Kaddafi'ye karşı oluşturulacak provakasyonlarla Libya'nın tehlikeli bir dış politik maceraya sürüklenmesi ve böylelikle komşu ülkelerin Libya'ya silahlı müdahalede bulunmalarına olanak verilmesi düşünülmüştür. Angola'nın başkenti Luanda'daki eski CIA sorumlusu John Stockwell "New Afrika" dergisine verdiği demetçe şu açıklamada bulunmuştu: "Bugüne dek yapılmış olan yaklaşık 20 bin gizli CIA operasyonunda 2-3 milyon insan ölmüştür." İşte, başka ülkeleri devlet terörü ile suçlayan ABD'nin kendi ağzından açıklamaları. ABD emperyalizminin ikinci Dünya Savaşı'nın bitiminden bu yana yürüttüğü devlet terörü politikasını gözününe getirdiğimizde durum daha da açıklığa kavuşmaktadır. Kore-Vietnam-Kamboçya-Lübnan-Grenada açık silahlı müdahaleleri; Türkiye, Yunanistan, Afrika ve Latin Amerika'da sayısız hükümet darbeleri vb; Nikaragua'da iç savaş çıkarmak için ABD'de yetiştirildikleri bile gizlenmeyen karşı darbeci güçler...

Ne ki, ABD, artık dilediğince hareket edemiyor. Ve görünen odur ki, Reagan yönetiminin çılgınlığına artık Avrupa kapitalist ülkeleri ve gerici Arap ülkeleri dahi katılmaktan çekiniyorlar. Çünkü giderek ABD emperyalizminin bir rehinesi durumuna düştüklerinin farkına varıyorlar. Reagan türü rehincilerin ise neleri yapmaya hazır oldukları yeterince açık ve ortada.

DİSK 19 YAŞINDA

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DISK) 19 yıl önce, 13 Şubat 1967'de kuruldu. Amerikan tipi güdümlü sendikacılığı uygulayan, burjuvaziye karşı işçi sınıfının en basit ekonomik çıkarlarını savunmak için bile caba göstermeyen, politik iktidarların güdümünden çıkmayan Türk-İş'in bu konumu DISK'in oluşturulmasında ana etken olmuştur. DISK başlangıçta 30 bin işçiyi temsil eden beş sendika ile kuruldu. Bunlar Türk-İş'ten ayrılan Türkiye Maden-İş, Basın-İş ve Lastik-İş ile bağımsız sendikalar olan Gıda-İş ve Türk Maden-İş'tir.

İstanbul Valiliğine verilen kuruluş bildirisinde kurucular, işçi sınıfının "tüm çıkarları, hakları ve özgürlükleri ve de onuru için" biraraya gelen, "bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı savaşmaya and içmiş sendikacılar" olduklarını yazmışlardı.

DISK'in işçilerin çıkarlarını patronlara karşı savunmakta etkinliği kısa sürede geniş işçi kitlelerinin ilgisini çekti. İşçiler Türk-İş'ten ayrılarak DISK'e geçmeye yöneldiler. Türk-İş yönetimi, burjuvazi ve dönemin Adalet Partisi iktidarı bu yönelimi durdurmak için her yolu denediler. Türk-İş'ten DISK'e geçmek hemen her fabrikada yoğun mücadeleler hatta kavgalar ve çatışmalarla sağlanabildi. Derby, Kavel, Alpagut, Singer, Demirdöküm, Gamak, Günter, Sungurlar bu fabrikalardan birkaç tanesidir.

DISK'in güçlenmesini engellemek ve hatta onu yok etmek amacıyla yeni bir sen-

dikalar kanunu hazırlandı. 274-275 sayılı yasalarla işçilerin yeni sendika kurmalarına, başka sendikaya geçmelerine, toplu sözleşme ve grev haklarına birçok kısıtlama getiriliyordu. DISK'li işçilerin; Türk-İş tabanından işçilerin de katılımıyla buna yanıtı Türkiye tarihinin en büyük gösterisi oldu. 15-16 Haziran'da iki gün boyunca İstanbul ve İzmir'de sokağa dökülerek polis ve ordu ile çatışan işçiler çığnemek istenen haklarına sahip çıktılar. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde işçi sınıfının toplumsal olaylara önceden benzeri görülmemiş oranda damgasını vurarak yarattığı 15-16 Haziran eylemi DISK'in varlığından ve o güne kadar yürütmüş olduğu mücadeleden ayrı düşünülemez. Bu büyük işçi direnişi yeni sendikalar yasanın kanunlaşmamasındaki en güçlü etken oldu.

1970 sonrasında da DISK'in gelişimi kesintiye uğramadı. DISK'in ülkemiz işçi sınıfı hareketi tarihindeki önemli yeri bu dönemde daha da belirginleşir. Sendikalar sadece patronlardan birkaç kuruş fazla almak için mücadele eden örgütler değildir. Onlar aynı zamanda kapitalizmden daha ileri bir düzen olan sosyalizmi savunmak, faşizme ve her türden gericiliğe, savaşa kışkırtıcılığın ve silahlanmaya, demokratik hakların daha da kısıtlanmasına karşı çıkmak durumundadırlar. DISK eylemlerinde bu anlayışı hayata geçirirken bir yandan her türlü gericiliğe karşı büyük bir güç olarak dikilmiş, öte yandan ise işçi sınıfının mücadele geleneğini sağlamlaştırmış, sınıf kavgası deneyimini arttırmıştır.

DISK'in sınıf sendikacılığı anlayışıyla yaptığı eylemlerin bir bölümü şöyle sıralanabilir:

-1 Ağustos 1975'de Ankara'daki basın toplantısında DISK genel başkanı emperyalizmin kışkırttığı silahlanma yarışına karşı çıkar, yumuşama ve barış içinde birlikte yaşama politikasını savunur. Şili'deki faşist darbeyi lanetler.

-MC iktidarına karşı Eylül 1975'de İzmir ve İstanbul'da Demokratik Hak ve Özgürlükler için Mücadele mitingini düzenler.

-DISK'in 1976'da Türkiye işçi sınıfı için tarihsel önem taşıyan kararı 1 Mayıs'ın kutlanmasıdır. Türkiye burjuvazisi 51 yıldır 1 Mayıs'ı "Bahar Bayramı" olarak ilan etmiş ve işçi sınıfının bayramı olarak kutlanmasını yasaklamıştı. 1976'da DISK, 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kabulünün toplu iş sözleşmelerinde yer almasına karar vermiş ve yığınsal bir kutlamanın önderliğini üstlenmiştir. 51 yıllık yasaktan sonra 1 Mayıs Taksim meydanında onbinlerce emekçinin katılımıyla kutlanmıştır.

-DISK'in 1976'da işçi sınıfı için tarihsel önem taşıyan ikinci eylemi ise DGM direnişidir. MC Hükümeti tarafından parlamentoya sevk edilen DGM yasası, sendikalar, grevler, gösteriler ve yayınlar konusunda büyük kısıtlamalar getiriyor ve bu amaçla olağanüstü mahkemeler kuruyordu. DISK'in işi yavaşlatma ve durdurma eylemleri DGM yasasının çıkmamasında ana etken oldu.

-DISK çeşitli engellemelere karşın 1 Mayıs'ları kutlamayı sürdürdü. 1977'de 1 Mayıs mitingine yapılan ve 34 emekçinin ölümüne neden

olan saldırıdan sonra 1978'de 1 Mayıs yine Taksim alanında; sonraki yıllarda ise iktidarların engellemelerine rağmen çeşitli biçimlerde kutlandı.

-1977'de toplu sözleşme görüşmelerine oturmayan MESS'e karşı DISK 30'dan fazla fabrikada yaygın greve gitti.

-1978'de faşistlerin İstanbul Beyazıt Meydanında yedi üniversite öğrencisini öldürmeleri üzerine DISK iki saatlik işi bırakma kararı aldı.

12 Eylül öncesinde başta tekstil, metal ve cam işkolari olmak üzere çeşitli işkolunda onbinlerce işçinin katıldığı grevler yürüten DISK, diğer kitle örgütleriyle birlikte birçok ortaklaşa eylemi de gerçekleştirdi.

DISK bu mücadelesi sonucu gerici iktidarların ve faşistlerin sürekli olarak saldırılarına bir kuruluş haline geldi. DISK'in örgütlenmesinin gelişmesini önlemek için her yöntem kullanıldı. DISK'li işçiler işten atıldı, DISK'li sendikacılara saldırıldı, DISK başta MESS gibi patron kuruluşları tarafından olmak üzere sık sık suçlanmaya çalışıldı. Bazen de 1975 sonlarında Seydişehir'de olduğu gibi geniş olaylar çıkartıldı. Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler 1980'de faşistler tarafından öldürüldü. Ama hiçbir baskı DISK'in mücadelesini durduramamıştır ve bu nedenle de 12 Eylül darbesinden sonra DISK yine saldırıların odak noktalarından birisi olmuştur.

Faşizmin saldırı hedeflerinden başta gelen bir tanesi de DISK idi. Faşizm, işçi sınıfının birçok mücadele deneyiminden geçmiş, ileri unsurlarını bünyesinde toplamış DISK'e tüm gücüyle saldırıdan kendini güvende tutamazdı. DISK kapatıldı, merkez yöneticileri ve hatta fabrika temsilcileri bile tutuklandı. Haklarında idam ve ağır hapis cezaları istenerek dava açıldı. DISK'in mal varlığına el konuldu. DISK'li işçilerin ödentileriyle oluşmuş bu mal varlığı yok pahasına tekelere, holdinglere sunuldu. Fabrikalarda DISK'li işçilere karşı çeşitli baskılar uygulandı. Birçok işçi işten atıldı veya polis ve jandarma zulmüne uğradı. Faşist Evren ve yandaşları her fırsatta televizyonda ve basın organlarında DISK'i suçladılar, karaladılar. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin, DISK gibi bir tehlikeden kurtulmanın sevincini sürekli dile getirdi.

Faşizmin yoğun saldırısı sonucu DISK'in örgütsel yapısı parçalanmış olsa bile onun mücadele geleneği, bu geleneğin DISK üyesi olan işçilerde yaratmış olduğu birikim ve DISK üyesi olmayan işçiler üzerinde yaratmış olduğu güçlü etki ortadan kaldırılamadı. DISK'in mücadele

gelenegi, bu geleneğin birikimleri faşizm ve burjuvazi için korkulu rüya olmaya devam ediyor.

Faşizmle ve onun hükümetiyle uzlaşma içinde olan Türk-İş yönetimi bu nedenle DISK'li işçileri üye yapmaktan çekiniyor. Yine aynı nedenle DISK yöneticileri idamla yargılanırken bile asgari mesleksel dayanışmadan uzak duruyor ve DISK'e karışmaya çalışıyor.

Her yönden düzenlenen tüm bu saldırılara karşın, ağır baskılar altında da olsa 12 Eylül sonrasında birçok fabrikada pasif direnişler, işi yavaşlatmalar, yemek boykotları yapıldı. Bunlarda DISK'in mücadele deneyiminden geçmiş işçiler önemli roller üstlendiler. DISK'li işçiler yapılan tüm engellemelere karşın önemli oranda Türk-İş'e üye oldular, mücadele deneyimlerini sınıf kardeşlerine aktarmanın yollarını bulmaya başladılar. Şimdi Türk-İş'in tabanı faşizmle uzlaşan yönetimi daha fazla zorluyor, onu isteği dışında çeşitli protesto eylemleri düzenlemeye itiyor.

DİSK AÇILMALIDIR

DISK'in açılması, DISK davasına son verilmesi ve DISK'in el konulan mal varlığının geri verilmesi talepleri bugün de güncelliğini koruyor. Fa-

şizm büyük iddialarla başlattığı DISK davasında şimdi ne yapacağını bilemiyor. Bir yandan DISK'e sağlanan büyük uluslararası dayanışma, öte yandan ise hayat pahalılığı ve politik baskılarla gittikçe artan işçi sınıfının huzursuzluğu onu beklemeye itmiş durumda. DISK davasına son verilmesi faşizm için önemli bir yenilgi, büyük bir yıpranma olacaktır. DISK AÇILMALIDIR talebi bugün her zamankinden daha da güçlü savunulacak durumdadır.

SOL BİRLİK sendikal hareketin birliğinden yanadır. DISK'in açılması talebi bu birlik politikasıyla ters düşmemektedir. Sendikal birlik, işçilerin özgür iradesi ve bilinciyile sağlanmalıdır. İşçiler nerede ve nasıl bir birlik yapacaklarına kendileri karar vermelidirler. Türkiyeli işçilerin büyük bölümünün bugün Türk-İş'de örgütlenmiş olmaları önemle dikkate alınması gereken bir gerçektir, ancak bu hiçbir zaman DISK'in mücadelesine değeri, birikimlerinin korunması ve örgütsel varlığı için mücadeleyi ortadan kaldıran bir olgu olarak değerlendirilemez.

DISK gerçeği, DISK'in mücadelesi ve işçi sınıfımıza kazandırdığı değerler; işçi sınıfının tarihinde daima onurlu ve büyük önem taşıyan bir yer tutacaktır.

"Birlikten Kuvvet Doğar" "Hak Verilmez Alınır"

Sınıf savaşında bir mevzi: Sungurlar direnişi

İstanbul Alibeyköy Sungurlar fabrikasında çalışan işçilerin eşleri, 4 yıldır eksik ödenen paralarını almak için, boş tencelerle, boş pazar fileleri ile patronu protesto ettiler ve ödenmeyen paraların ödenmesini istediler. Patron, "paramızı istiyoruz", "hakkımızı istiyoruz" diyen işçi eşleri ve çocuklarının görüşme isteğini reddetti. İki minibüs dolusu polis fabrikanın ve hakkını isteyen işçi eşleri ve çocuklarının etrafını çevirdi. "Hakkımızı almadan bir yere gitmeyiz" diyen direnişçiler bir adım gerilemedi. İşyerinde yetkili sendika Otomobil-İş'in yöneticileri ile görüşmeyi kabul eden patron üç bin lira vererek direnişi bitirmek istedi. Ancak, işçiler eşleri ve çocukları ve sendikaları ile akşama kadar direndiler. Patronun, ödenmeyen paralarının 6000 lirasını aldı.

Sungurlar fabrikasının işçilerinin 1968 yılında yaptıkları ve Demirdöküm, Singer, Magirus, Derby işçilerinin direnişleriyle birlikte anılan direnişlerinin, sınıf savaşımında önemli ve onurlu bir yeri vardır. Bu direnişin ardından işyerinde güçlenen işçilerin birliği, kendini en etkin biçimde 15-16 Haziran büyük işçi direnişinde gösterdi. 15-16 Haziran eylemlerine aktif olarak katılan Sungurlar işçileri, Alibeyköy-Eyüp yöresindeki işçilerin eylemlerinde sürükleyici bir rol oynadılar. "Birlikten Kuvvet Doğar" "Hak Verilmez Alınır" sloganları, Sungurlar işçilerinin kararlı eylemleriyle geniş işçi yığınlarının bilinçlerinde yer etmiştir.

Sungurlar işçileri, işçi sınıfının mücadele kararlılığını ve direnme gücünü, sendika seçme özgürlüklerini kullanırken de patrona gösterdiler ve kabul ettirdiler. DISK üyesi Türkiye Maden-İş sendikası saflarına günlerce süren direniş sonunda geçtiler.

1977-1978 yıllarında MESS patronlarına karşı başlatılan büyük grevlerde kararlı ve başarılı bir grev sürdürdüler. 12 Eylül darbesi öncesi Maden-İş'in MESS patronlarına karşı başlattığı ikinci büyük grevlerde de yer alan Sungurlar işçileri, darbecilerin süngüleri karşısında grev alanından en son geri çekilen fabrikalardan biridir.

Bugün, Sungurlar işçilerinin eşleri ve çocukları ile birlikte direnmeleri, 18 yıl önceki mücadele geleneğinin aynı canlılıkla sürdüğünü gösteriyor. Ancak mücadele edilirse kazanılacağını tüm emekçilere göstermeye devam ediyor.

Mehabat Kürt Cumhuriyeti 40 yaşında

22 Ocak günü Mehabet Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 40. yıldönümüydü. 2. Dünya Savaşı'nın hemen ardından, Sovyetler Birliği Kafkas sınırının güvenliğini sağlamak için İran'a girdi. Kızıl Ordu'nun İran'a girmesinden sonra İran ordusu dağıldı, İran Azerbaycan'ında ve İran Kürdistanı'nda silahlar halkın ellerine geçti. Her iki halk arasında da yurtseverlik duyguları gelişti. Hızlı bir örgütlenmeye gidildi.

Aralık 1945'te Azerbaycan Özerk Cumhuriyeti, 22 Ocak 1946'da da Mehabet Özerk Cumhuriyeti ilan edildi. Kadı Muhammed cumhurbaşkanı seçildi ve Mehabet Cumhuriyeti'nin ilk bakanlar kurulu Şubat başlarında oluşturuldu. 11 Şubat'ta hükümetin resmi yayın organı "Kürdistan" çıkarıldı.

10 Mart 1946'da Mehabet Radyosu Sovyetler Birliği'nden aldığı vericilerle yayına başladı. Genç Kürt Cumhuriyeti Sovyetler Birliği'nden büyük yardımlar gördü.

Ancak İran gerici yönetimi bu sırada, bir yandan özerklik istemlerine karşı çıkarken, bir yandan da Sovyetlere dışmanlık politikası izliyor, ABD ve İngiliz emperyalizmine bağlanıyor, içerde ilericilere baskı uyguluyordu. Bu politikanın sonucu hükümette bulunan üç Tudeh üyesi görevden uzaklaştırıldı.

İran ordusu, Azerbaycan ve Mehabet Cumhuriyetine saldırdı. Azerbaycan direnmeden düştü. Mehabet savaş konseyi toplanarak direniş kararı aldı. Ancak emperyalizm boş durmuyordu. Bazı aşiret ve dini çevreleri etkileyerek onları Azeri ve Kürt özerk yönetimlerini çöktürmekte kullandı. Amaç Azeri ve Kürt halklarını tekrar boyunduruk altına almak ve İran'a gerici bir yönetim getirmekti. Mehabet Kürt Cumhuriyeti bu koşullar altında teslim olmak zorunda kaldı. Kürt ordusunun çoğunluğunu oluşturan Barzan'lar Irak sınırına çekildiler. Kadı Muhammed ve bazı devlet yöneticileri yakalanıp 31 Mart 1947'de idam edildiler.